

ΠΟΠΑΪ

ΜΑ ΠΑΡ' Η ΟΡΓΗ ΤΙ ΒΡΟ-
ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ;

Η ΜΑΓΙΚΗ ΑΡΑΧΝΗ

ΚΑΝΕ ΤΟ "ΝΙ -
ΝΙ" ΜΟΥ!

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ
ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ!

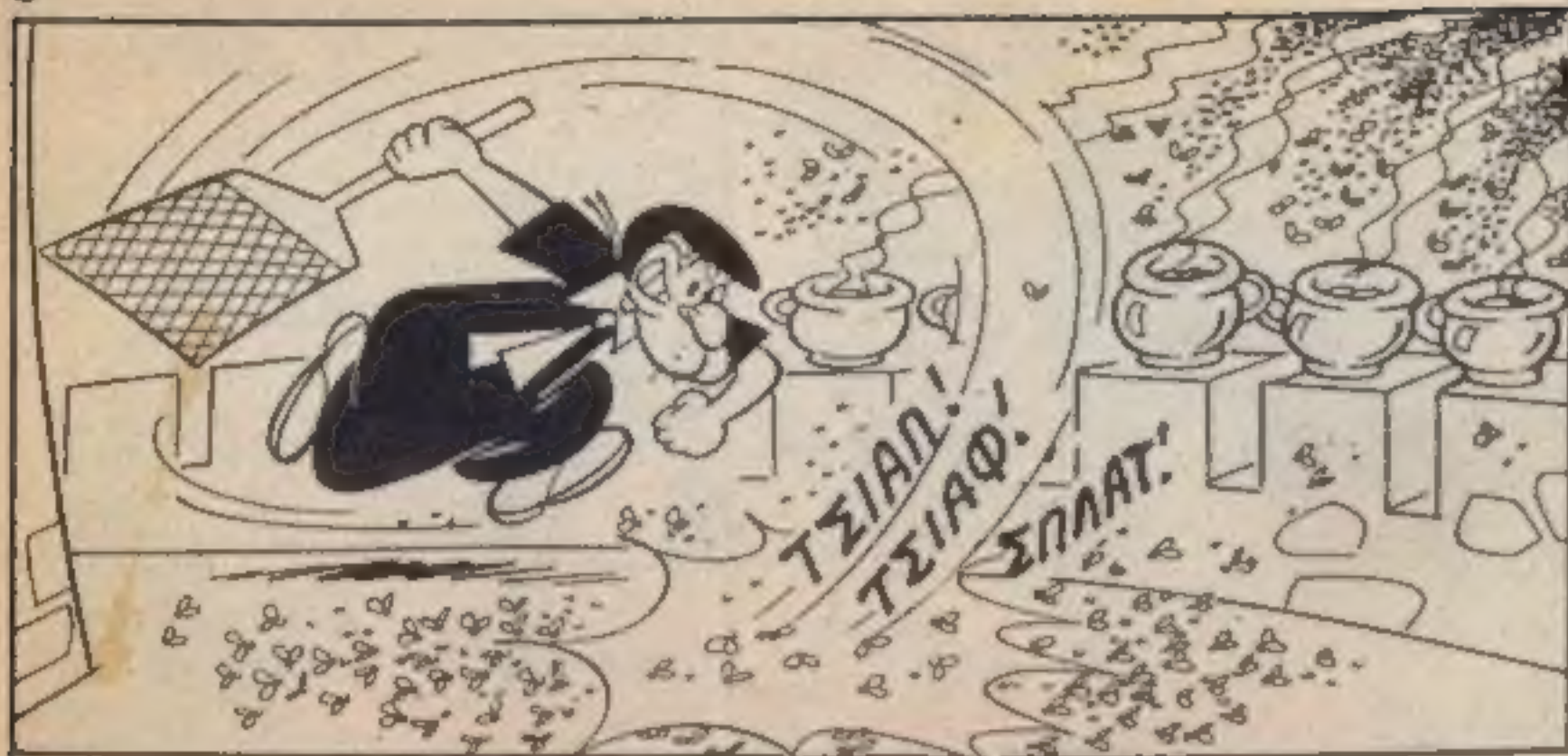

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΛΙΓΟ ΚΑΘΑΡΟΙ
ΑΕΡΑΣ !...

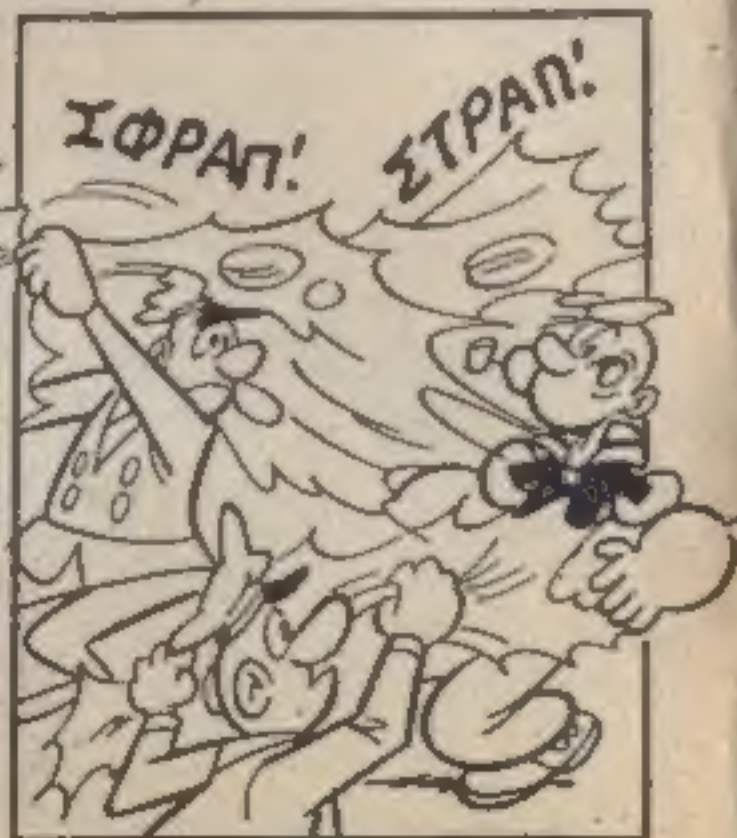

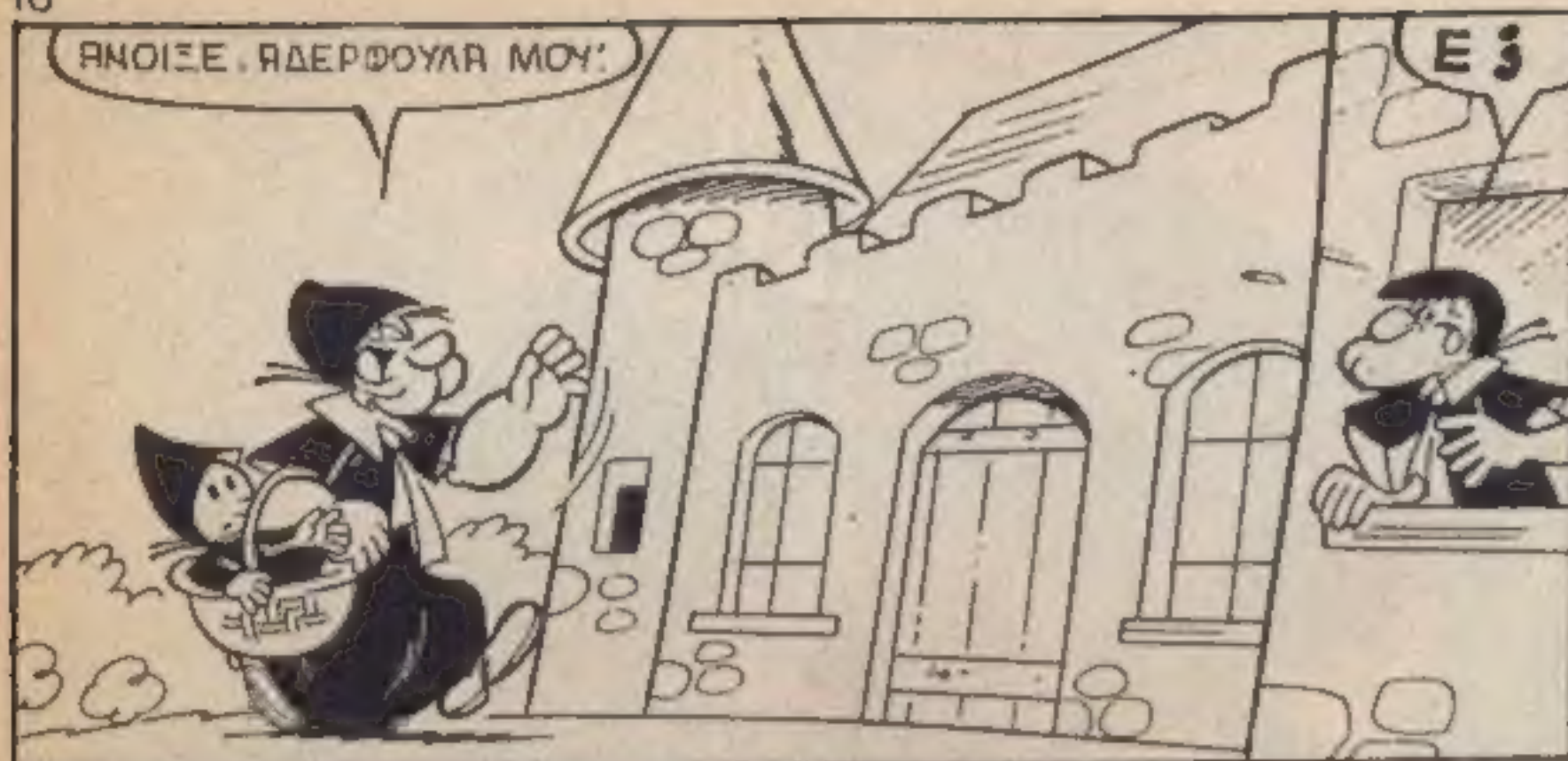

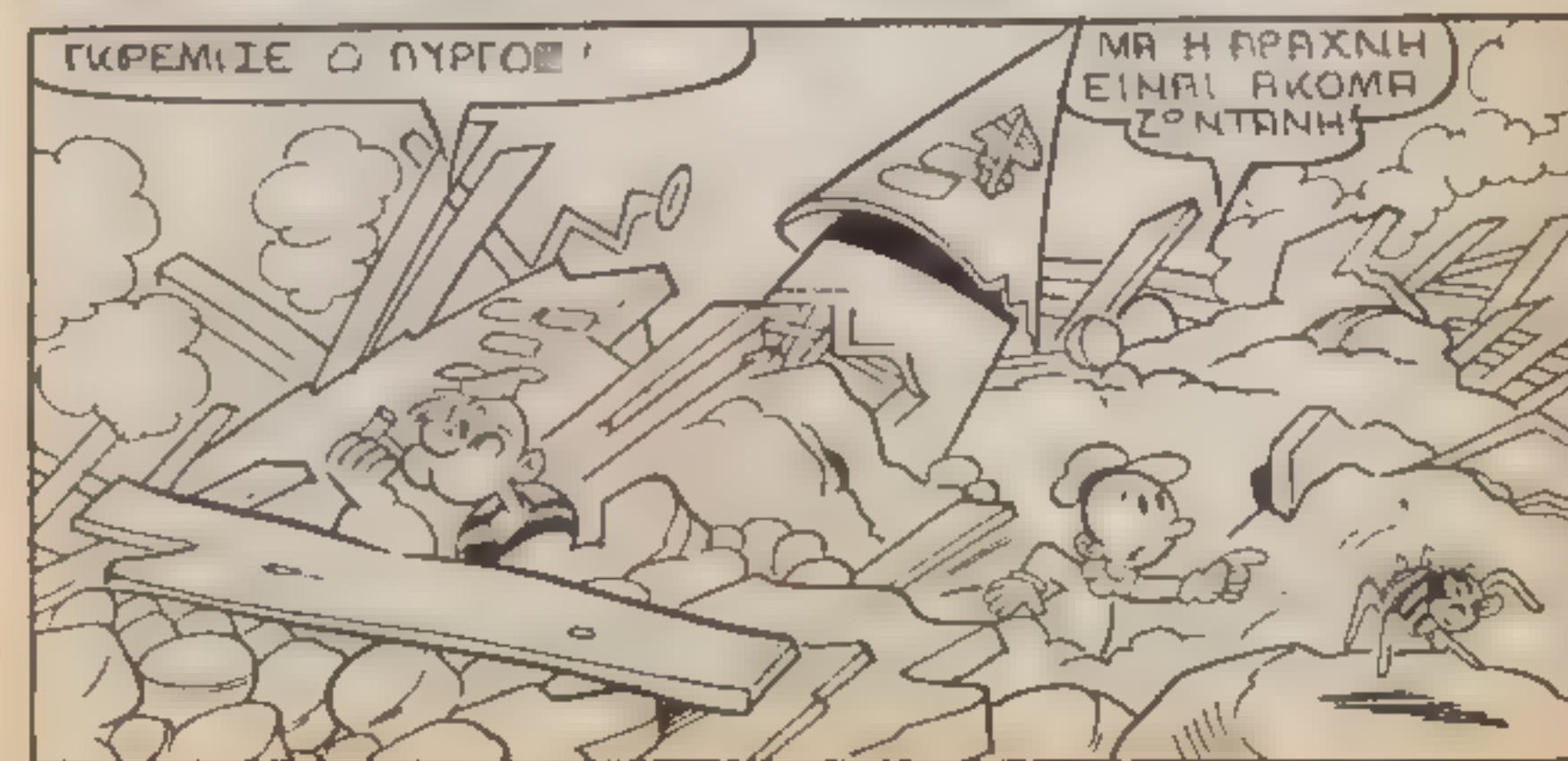
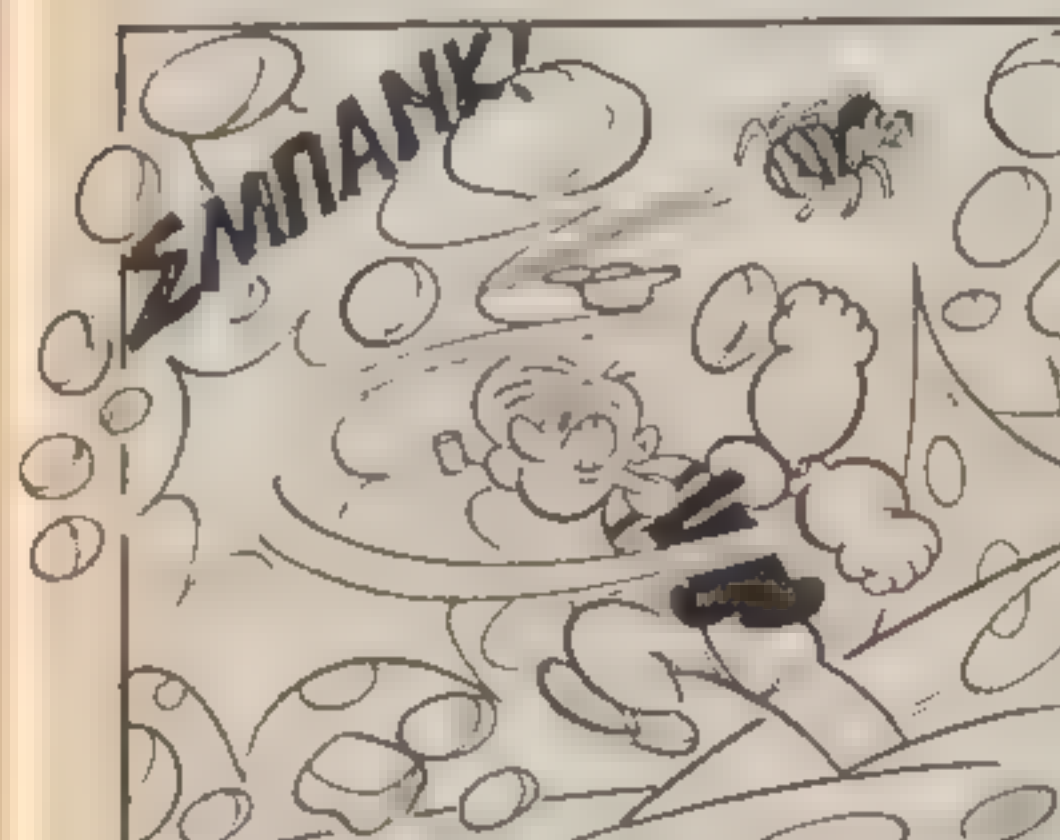
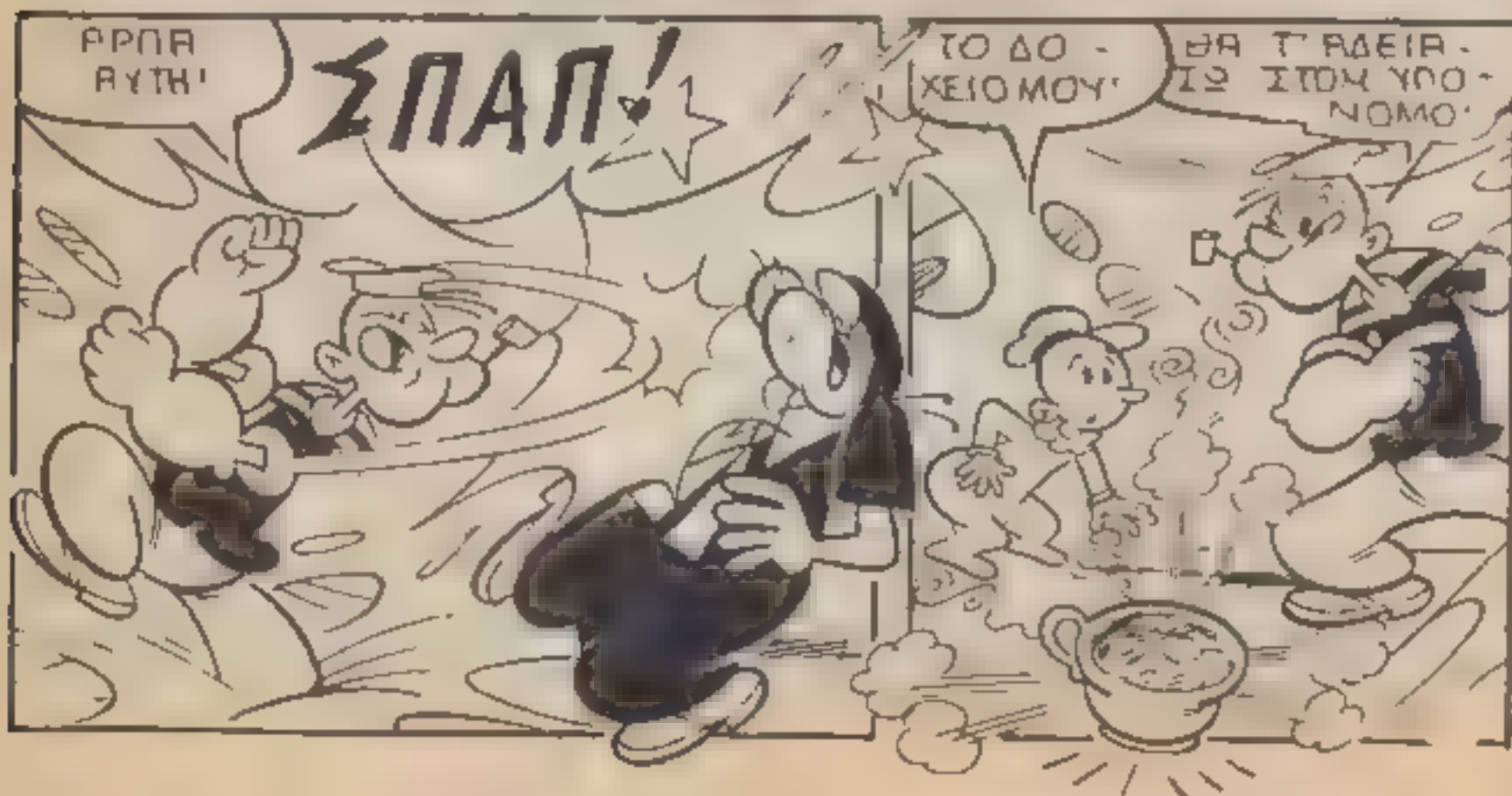

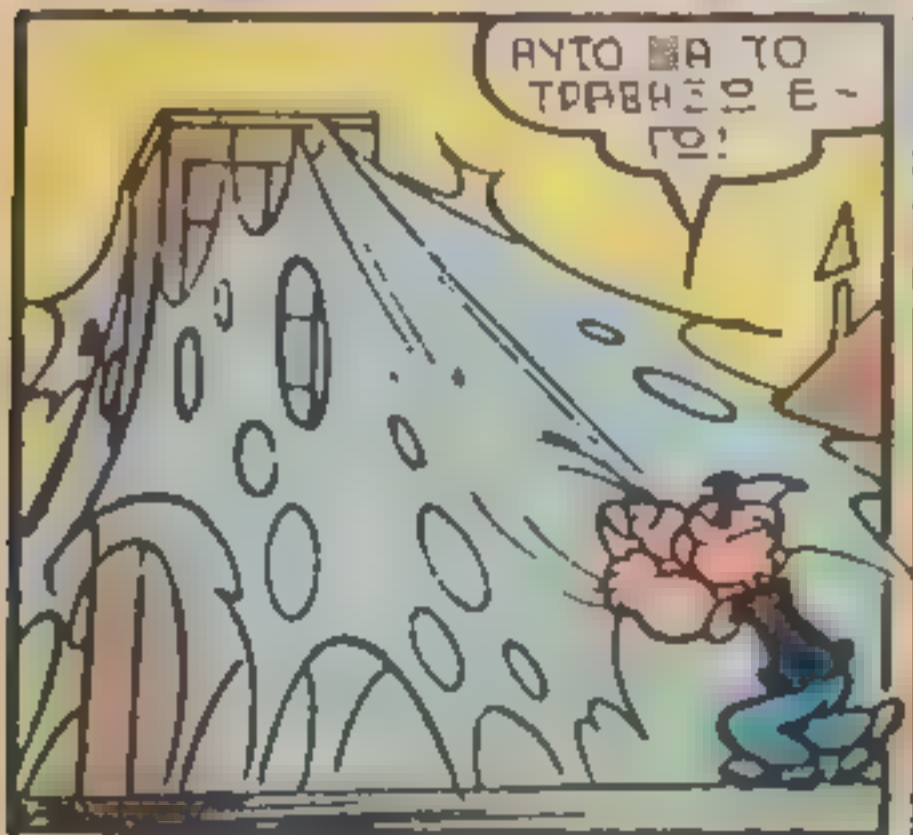

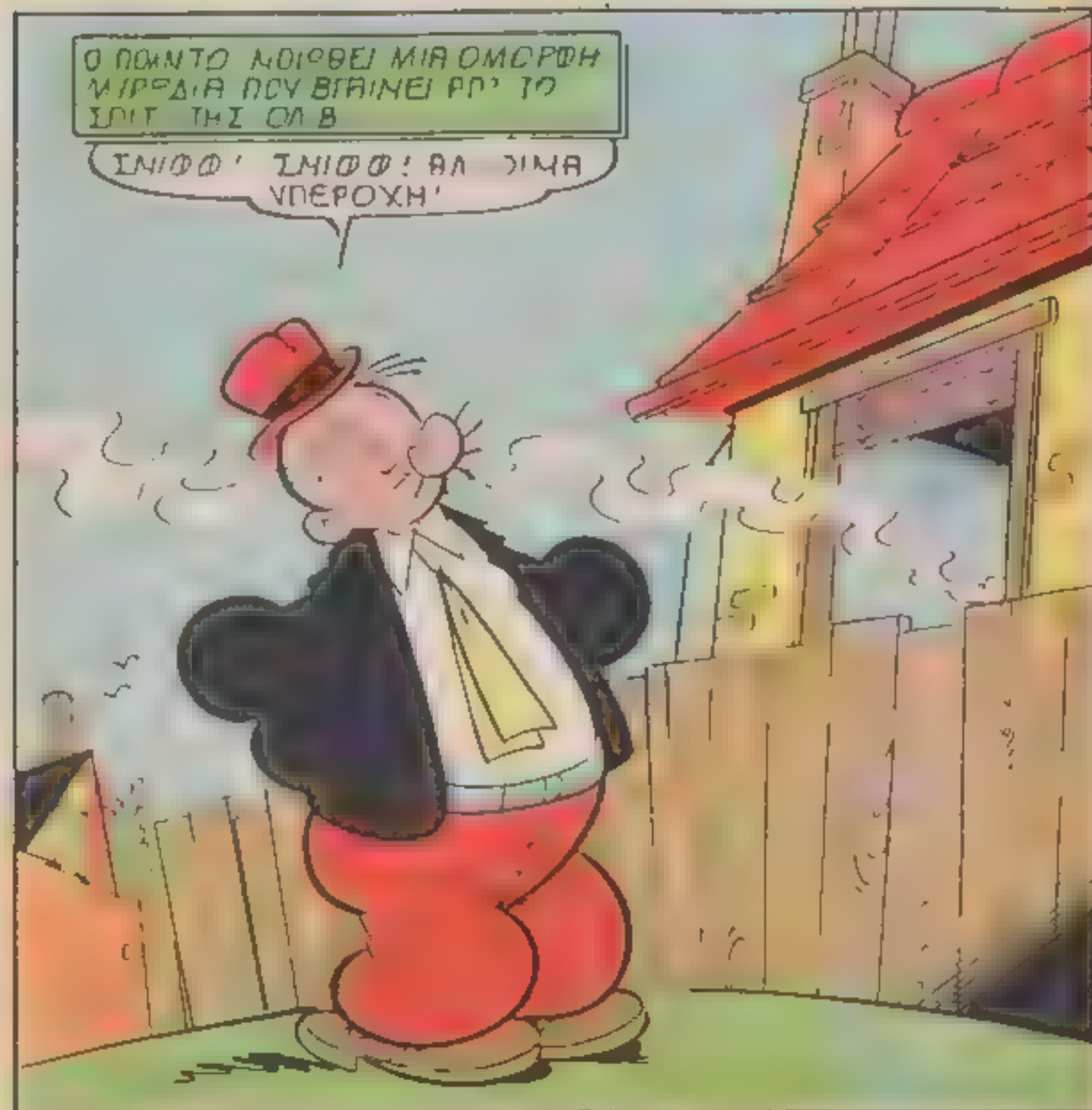

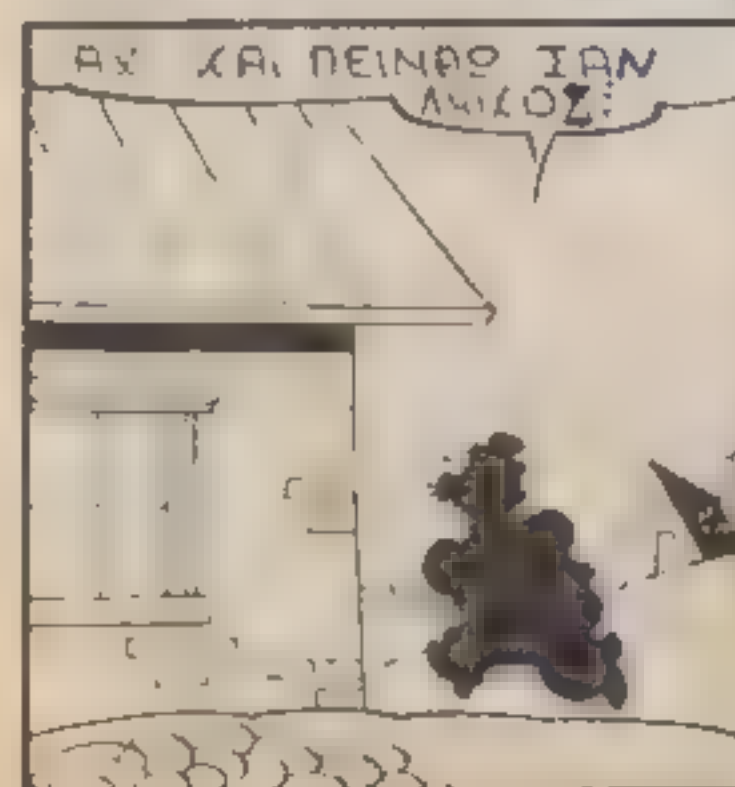
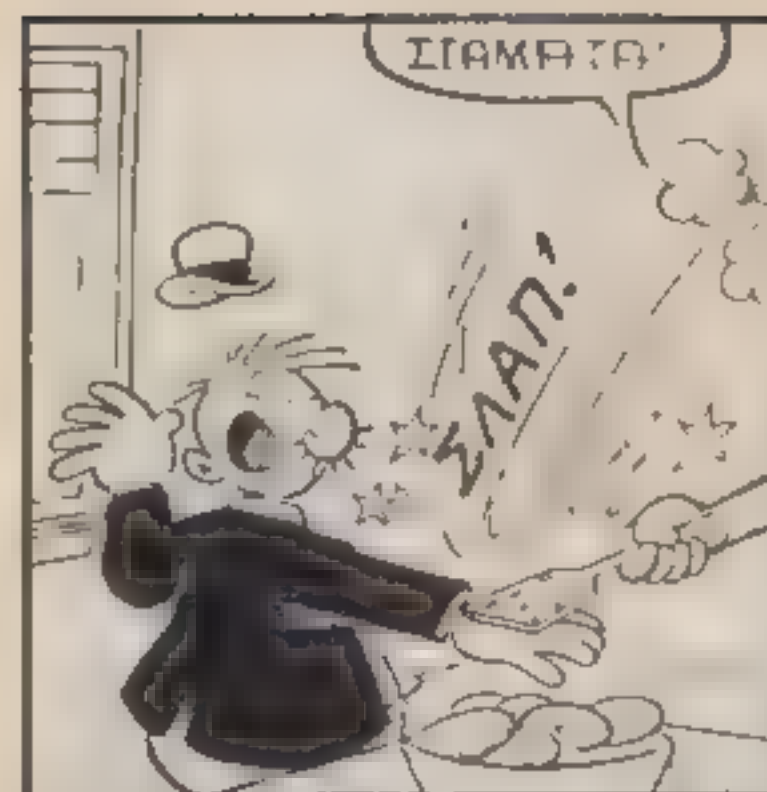

Ο ΚΑΘΑΡΕΠΤΗΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

ΧΙ' ΧΙ' ΜΑΘΗΝΙ ΤΟ' ΕΡΑ ΡΩΙ
ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ Ν' ΑΝ-
ΤΕΞΕΙ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ!

ΟΧ' ΧΜ' ΓΕ Α ΣΟΥ, ΠΟΛΑΝΤΟ!
ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΧΕΙΣ ΕΝΑΝ
ΜΑΡΙΚΟ ΚΑΘΡΕΩΤΗ!

ΑΜΦΙΒΑ-
ΛΕΙΣ, ΟΛΙΒ!

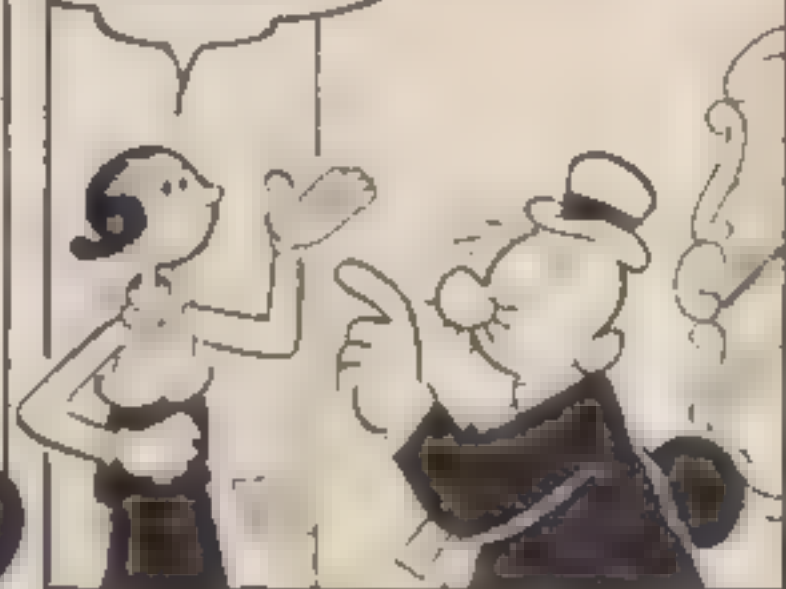
ΘΕΙ ΝΑ ΠΕΙΙ Ο-
ΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ
Ο ΚΑΘΡΕΩΤΗΣ!

ΜΑΛΙΣΤΑ' ΔΕΝ
ΤΟΧΑ ΚΑΤΑ-
ΛΑΒΕΙ ΜΕΧΡΙ
ΤΩΡΑ!

ΜΑ ΧΜ.
ΜΠΟΡΩ ΝΑ
ΚΑΝΩ ΜΙΑ
ΔΟΚΙΜΗ!

ΧΜ ΚΑΙ ΒΕ-
ΒΑΙΑ ΑΚΟΥ!

ΠΕΙ ΜΟΥ ΚΑΘΡΕ-
ΩΤΗ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΗΣ
ΠΟΛΗΣ ΜΑΣ!

Ο Κ ΤΖΟΝ
ΣΙΜΙΘ'

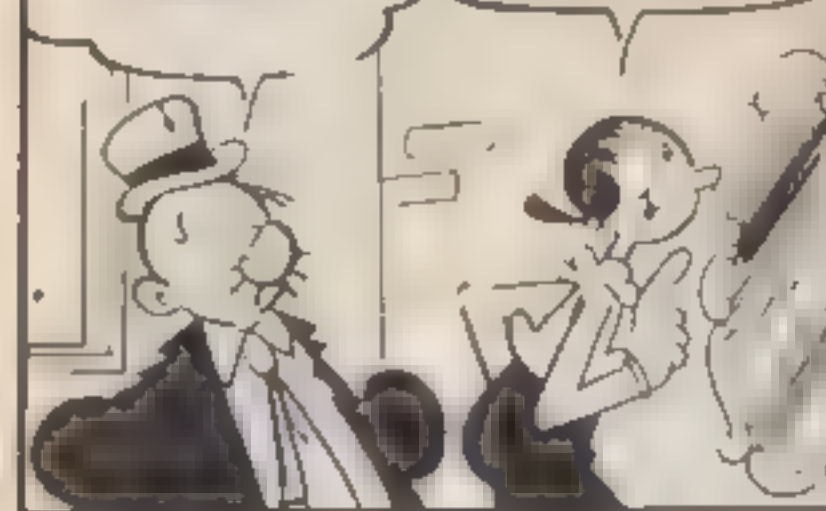
Γ' ΑΚΟΥΣΕΙΣ; ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑ-
ΟΛΙΒ!

ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑ-
ΠΑΚΤΙΚΟ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΝ
ΡΩΤΑΣ ΠΟΙΑ
ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΛΥ-
ΤΕΡΑ ΜΑΓΕΔ-
ΡΙΣΑ ΤΗΣ
ΥΦΡΑΙΣ

ΠΕΙ ΜΟΥ ΚΑ-
ΘΡΕΩΤΗ ΚΑ-
ΘΡΕΩΤΗ, ΜΟΥ
ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η
ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΑ-
ΓΕΙΡΙΣΣΙΑ!

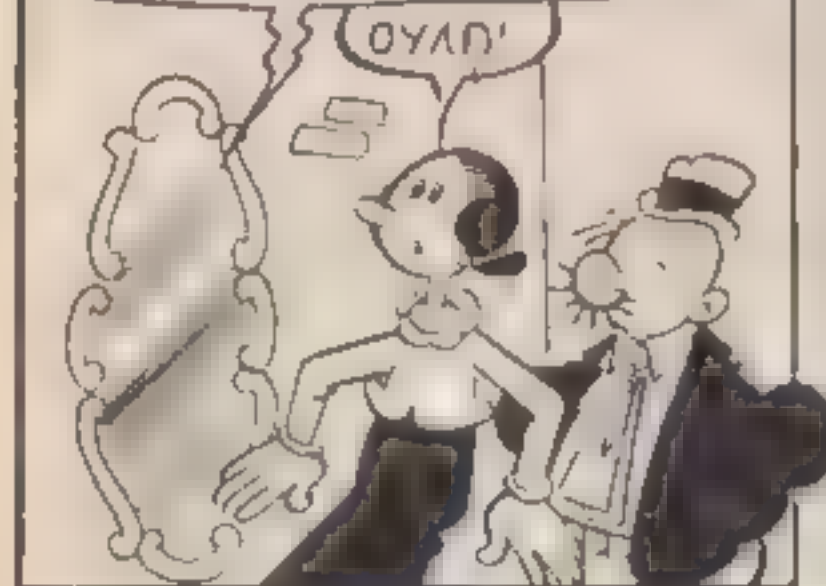

ΑΝ ΉΞΕΡΕΙ ΝΑ ΦΤΑΧΝΕΙ ΣΤΟ
ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ
ΣΤΗ ΦΙΛΗ ΣΟΥ ΤΗ
ΡΟΖΕΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΩΤΟ ΣΤΗ
ΦΥΛΗ ΣΟΥ ΤΗ ΚΑΖΙΜΙΡΑ!...

... ΚΑΙ ΤΗ ΤΟΥΡΤΑ ΜΕ ΦΡΑ-
ΟΥΛΕΙ ΣΤΗ ΦΙΛΗ ΣΟΥ ΤΗ
ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ' ΘΑ ΗΘΙΟΥΝ Η ΚΑ-
ΛΥΤΕΡΗ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΙΑ!

ΟΥΛΑ!

ΓΚΟΡΡ' ΔΗΛΑΔΗ
ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥ-
ΤΕΡΕΙ ΑΠΟ
ΜΕΝΑΣ

ΧΕ ΧΕ ΕΤΙΙ
ΦΑΝΕΤΑ' ΜΑ
ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΟΥ
ΔΕΙΣ ΜΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΗ!

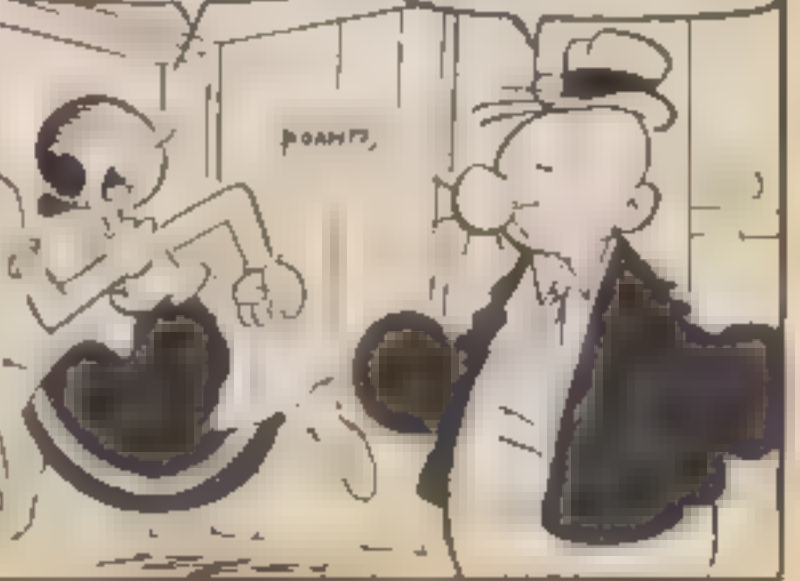
ΓΑΡ ΔΕΝ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙΣ ΝΑ
ΩΡΑΞΕΙΣ ΕΝΑ ΠΙΛΑΦΙ ΕΝΑ
ΨΩΤΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΟΥΡΤΑ ΚΑΙ
ΝΕΤΑ ΝΑ ΣΑΝΑΡΕΘΙΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΩΤΗ!

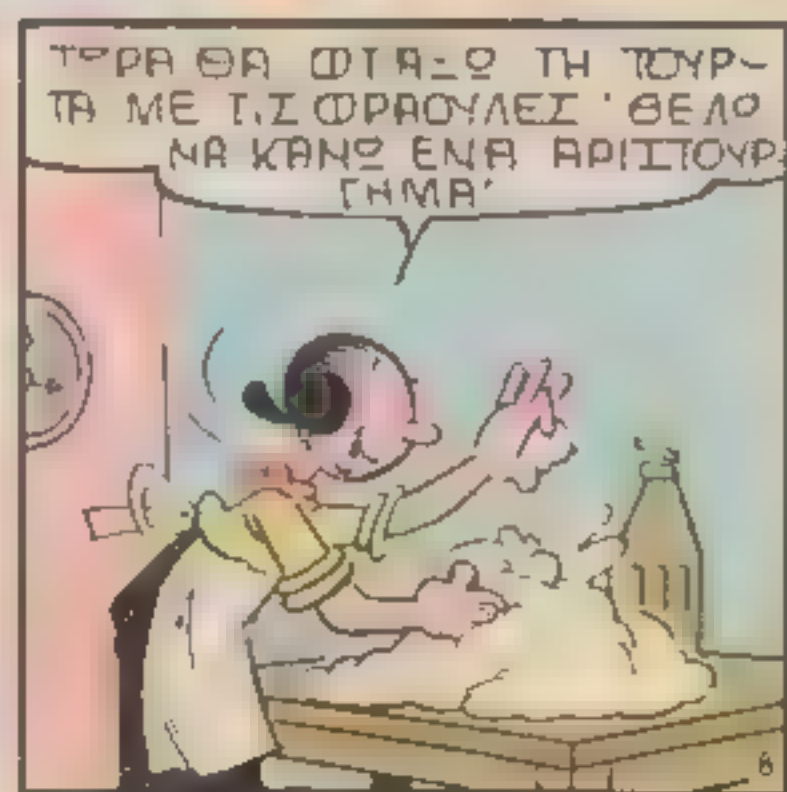
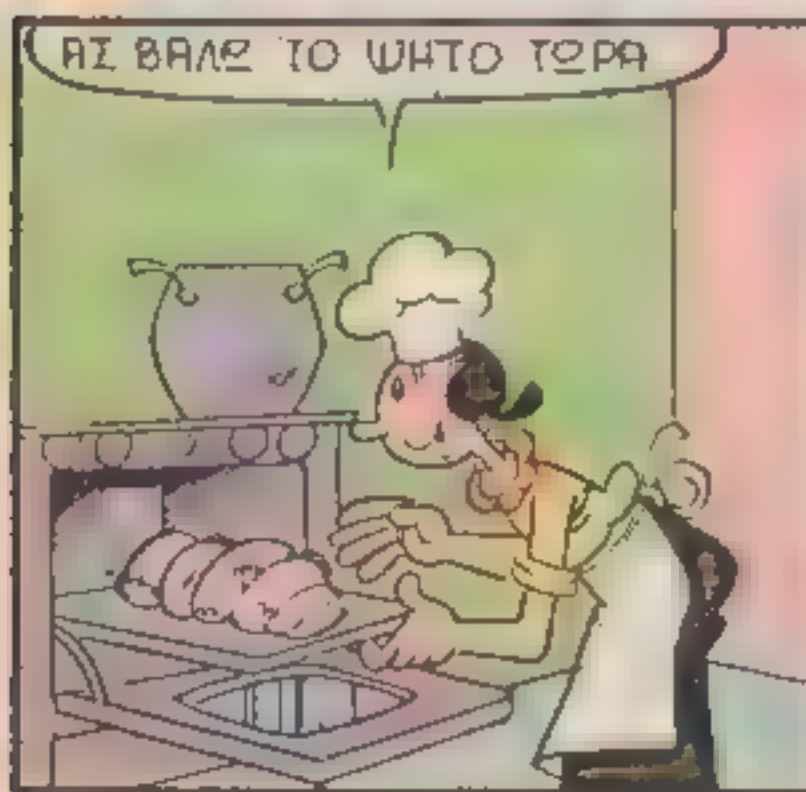
ΝΑ!

ΑΥΤΟ ΘΑ ΚΑΝΩ ΘΑ ΔΕΙΞΩ
ΣΤΙΙ ΦΙΛΕΙ ΜΟΥ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ
Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΙΑ
ΤΗΣ ΥΦΡΑΙΣ!

ΜΠΡΑΒΟ, ΟΛΙΒ!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΙΖΟΝ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΕΠΑΙΝΟΥ

Κάθε άνθρωπος νοιώθει έντονα την ανάγκη να τον θεωρούμε ικανό για κάτι και να τον επαινούμε.

Η ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΙΣ — τό κομ-
πλιμέντο, όπως μά-
θαμε να το λέμε — είναι ίσως το
χρησιμότερο μέσον κοινωνικής επα-
φής. Είναι ένα χρυσό νόμισμα, που
κινδυνεύει να υποτιμηθεί, γιατί
δέν χρησιμοποιείται
το ίδιο όλο και όλο
πρόκειται βέβαια για
το αληθινό κομπλιμέντο.

Αλλά, τί είναι το αληθινό κομ-
πλιμέντο; Αν το προσδιορίσουμε
απλά, είναι ένας έπαινος, που ικα-
νοποιεί εκείνον που τον απευθύνει
κι' εκείνον προς τον όποιον απευθυ-
νεται. Ο γνωστός συγγραφέας
Μορκ Τουσιν έλεγε κάποτε, «Μπο-
ρω να ζήσω δυο μήνες μ' ένα κα-
λό κομπλιμέντο». Δεν ήταν υπερβο-
λικός. Ένα καλό κομπλιμέντο είναι
ή καλύτερη ανταμοιβή.

Όλοι πιστευουμε στην προσωπική
άξια μας κι' όλοι θέλουμε να την
προβάλουμε, κατά κάποιον τρόπο.
Όταν ένας τριτος την αναγνωρί-
ζει, μας απευθύνει ένα κομπλιμέν-
το του καλύτερου είδους, ένα άπ' α-
υτά, που, δυστυχώς, προσφέρονται
σπάνια.

Τό κομπλιμέντο
δίνεται από την
κολακεία κατά το ότ ει-
ναι αντικειμενικά και προσφέρεται
χωρίς υπεροβουλία. Η κολακεία
είναι μία άπλή φωνητική ύπηρεσία
ή ένας υπερβολικός και υποκριτικός
έπαινος, που έχει ένα συγκεκριμέ-
νο σκοπό. Η μεγαλύτερη ένταμοιβή,

που δόθηκε ποτέ ή φημιόμενη καν-
τράλτο Μάριον Άντερσον ήταν έ-
να αυθάρμητο κομπλιμέντο του δι-
σχιμου μουσουργού Σιμπέλιους. Κά-
ποτε, τραγουδής στο σπίτι του ό-
ποκλειστικό γι αυτόν. Όταν τελεί-
ωσε, ό Σιμπέλιους έσκυψε, της φι-
λησε τό χέρι και είπε: — «Η στέ-
γη του σπιτιού μου είναι πολύ χα-
μηλή για σέ». —

Ο Άγγλος δοκιμιογράφος Τζων
Ρόσκιν έγραψε όταν περασμένο αιώ-
να, ότι ό έπαινος κάνει τον άνθρω-
πο ν' αγαπά την προσπάθεια. Αυτή
ή αγάπη θόρησε να έμπνευσι από
την παιδική ηλικία, αλλά πολλοί γο-
νείς χαλάνε την αυτό αποποίηση των
παιδιών τους, με τό να απογραμμί-
ζουν διαρκώς μόνον τό λάθος και
τό έλαττωματό τους. Αντιθέτως, οι
έξυπνοι γονείς δεν παραλείπουν πο-
τέ να επαινούν τό παιδιά τους, ό-
ταν τό άξάζουν.

Θά αναφέρουμε ένα διδακτικό
παράδειγμα: Ένα αγοράκι 12 χρό-
νων θεωρούσε τιμή του να βοηθά
την μητέρα του, σκουπίζοντας τό
πίατο μετά τό πλυσίμο, γιατί ή μη-
τέρα του δεν έσχυόσε να έπαινή
κάθε προσπάθειά του. Ένα βράδυ,
κάθως τό παιδί σκουπίζε ένα πιά-
το, γλίστρησε από τό χέρι του κι'
έπεσε στο πάτωμα. Τό παιδί κακί-
κινισε από ντροπή κι' έμεινε άμυλη-
το. Αλλά, χωρίς τό παρρητικό
ίχνοσ δυσαφορίας, ή μητέρα του είπε:
— «Υστερα από τόσον καιρό, είναι
τό πρώτο πιάτο που σπάζει. Νομί-

ζω ότι είναι ένα είδος ρεκόρ». Η
έκφραση της άνησυχίας έξαφανίσθη-
κε από τό πρόσωπο του παιδιού. Αυ-
τή ή μητέρα άκολούθησε μία θωψά-
σια συμβουλή ενός διάσημου ψυχολό-
γου: — «Επαινείτε τό προτερή-
μασ και θά βρήτε λίγα έλαττωμα-
τα να καταδικάσετε».

Δέν είναι όμως μόνον τό παιδιά
που χρειάζονται έπαινους και ένθαρ-
ρυνσεις. Ο παιδαγωγός Τζων Ντι-
νίου υποστηρίζει, ότι κ ό θ ε
ό ν θ ρ ω π ο ς α ί σ θ ά ν ε-
τ α ι ε ν τ ο ν α τ ή ν ό
ν ά γ κ η ν ά ε ί ν α ι ο ρ ο υ-
δ α ί ο ς. Συνεπώς, όταν ένας
άνθρωπος άκτελή καλά την εργασία
του, πρέπει να του τό αναγνωρί-
ζουμε και να του τό λέμε. Πρέπει να
του ικανοποιούμε την άνάγκη να
φαίνεται αποδω-ας. Ένα μικρό
κομπλιμέντο από μέρους μας μπο-
ρεί να τον κάνει πιο ευτυχισμένο.
Μπορεί να συμβάλει πολύ στην έπι-
τυχία του. Οι μαθητές φιλαρμούν-
ται, όταν οι δάσκαλοι επαινούν την
προσπάθειά τους, ανεξάρτητα από
την έπίδοσή τους. Οι εργαζόμενοι
αποδίδουν καλύτερα, όταν οι προ-
σπάθειές τους αναγνωρίζονται μ' έ-
να απλό κομπλιμέντο.

Αλλά, ένα κομπλιμέντο δέν είναι
μία απλή φράση. Πρέπει να έξρου-
με πως και πότε να τό απευθυνου-
με. Πολλοί από μας, ενώ νοιώθου-
με την ειλικρινή έντιμια να έπαι-
νώσουμε κάποιον για κάτι συγκεκρι-
μένο, γενικευουμε τον έπαινό μας
και δέν άφηνουμε να έσχωρήσει
αυτό τό «κάτι», που θά προξενόσε
ιδιαίτερη ευχαρίστηση. Παραδειγμα-
τας χάριν, ύστερα από μία φιλική
συγκέντρωση, στην ειλικρινή έντιμια
μας να επαινέσουμε την οικοδέσποι-
να για τό ταλέντο της στην μαγει-
ρική, προσφέρουμε αυτήν την τυπική
φράση: «Ήταν ένα θαυμάσιο γεύ-
μα». Κι' όμως, θά την ικανοποιού-
σαμε πολύ περισσότερο, αν λέγαμε:

«Ανομιτίζμαι πως καταφέρνατε να
κάνετε τό κατόπουλο τόσο νόστιμο».

Μ' αυτόν τον τρόπο, τό κομπλι-
μέντο ειδικευεται, συγκεκριμενοποι-
είται. Δέν είναι περιωρισμένο στην
σημασία του, ενώ είναι σύσπληρο
προσωπικό. Πολλή σημασία έχει έ-
πισης ό χρόνος. Δέν πρέπει να πε-
ριμένουμε πολύ, για να πούμε σ' έ-
να πρόσωπο πόσο αποδοικός ήταν ό
έργος που έκφωησε, πόσο θαυμάσιο

διακόσμησε τό διαμέρισμά μας ή πό-
σο γρήγορα δακτυλογράφησε τό κεί-
μενα που του εμπιστευθήκαμε. Αλ-
λά, δέν πρέπει επίσης να τό κά-
νουμε άμέσως. Την στιγμή άκριδώς
που τό περιμένει. Πρέπει ν' άφή-
σουμε να περάση λίγος χρόνος. Ύ-
στερα, την στιγμή που πιστεύει ότι
έσχάσαμε αυτό που έκανε, μπορού-
με να εκφράσουμε τον έπαινό μας.
Τό πρόσωπο στο όποιο απευθύνεται
θά ικανοποιηθί διπλά.

Κατά την διάρκεια ενός φιλικού
γευματος, ό κυριώτερος από τούς
καλεσμένους άπέφυγε κάθε σχόλιο,
τόσο για τό φαγητό, που ήταν ώ-
στόσο εκλεκτό, όσο και για την
κομμάτητα της οικοδέσποινας, που
ήταν ώστόσο έντυπωσιακή. Ύστερα,
την στιγμή που έτοιμαζόταν να φυ-
γη, είπε στην οικοδέσποινα: «Μιό
μέρο, όταν θά έχετε καιρό, θά ήθε-
λα να μου πείτε τί κάνετε για να
μένετε τόσο λαπτή». Περιπτά να πού-
με, ότι ό ένθουσιασμός της οικοδέ-
σποινας ήταν άπερίγραπτος.

Έχει τανισθή πολλές φορές, ότι
ή εμπιστοσύνη είναι τό μεγαλύτερο
δώρο, που ένας άνθρωπος μπορεί να
προσφέρει σ' έναν άλλο. Αλλά αυτό
δέν σημαίνει, ότι πρέπει να μοιρά-
ζουμε άφείδως φιλοφρονη-
σεις στον καθένα. Αντιθέτως, πρέ-
πει να τις ματρούμε.

*

Τό αίσθημα της άφής

Στό ανθρώπινο
δέρμα υπάρχουν κα-
τανεμημένες περί-
που 600 000 νευρι-
κές απολήξεις, που
έξυπηρετούν τό αϊ-
σθημα της άφής
μας.

Τά ευαίσθητα αυ-
τά σημεία του δέρ-
ματος, μεταδίδουν
στον έγκέφαλο τά
αίσθήματα του πο-
νου, της πίεσεως,
τού κούου και της
ζεστής.

ΦΥΣΙΚΑ Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΕΜΕΙ-
ΝΕ ΧΟΡΙΖ ΑΠΑΝΤΗΣΗ...

ΔΗΛΑΔΗ ΕΙΜΑΙ ΑΠΑΤΗ.
ΕΞ

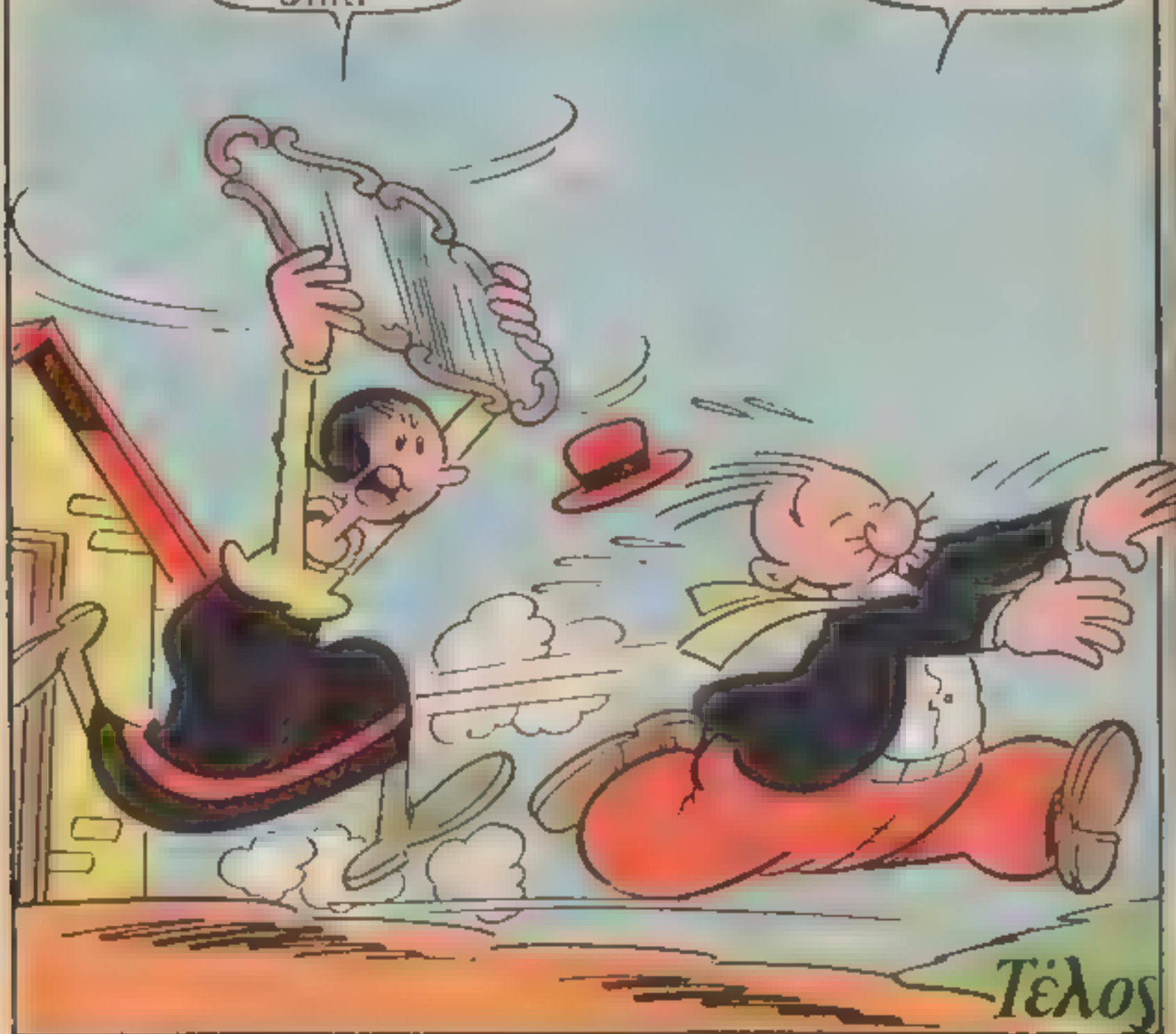
ΧΑ' ΧΑ' ΓΥΡΙΣΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ
ΧΑΡΙΣ ΣΤΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΟΥ
ΙΑΝ ΕΓΚΑΤΡΙΜΥΘΟΣ ΕΚΑΝΑ
ΤΟ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΝΑ
ΜΙΛΑΕΙ!

ΤΙΣ

ΣΤΑΜΑΤΑ ΑΠΑΤΕΛΟΝΑΙ ΘΑ ΤΟΥ ΣΤΑΣΙ
ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΤΟ ΚΕ-
ΦΑΛΙ'

ΒΟΗΘΕΙΑΡ! ΚΑΛΥ-
ΤΕΡΑ ΝΑ ΤΟΥ ΔΙ-
ΝΩ!

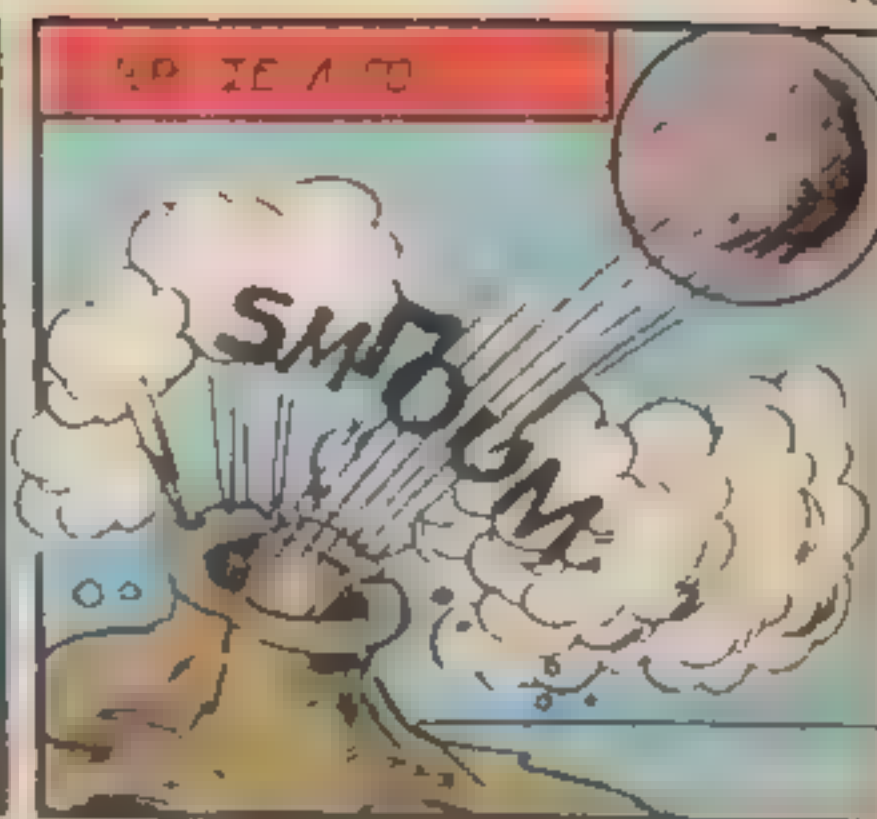
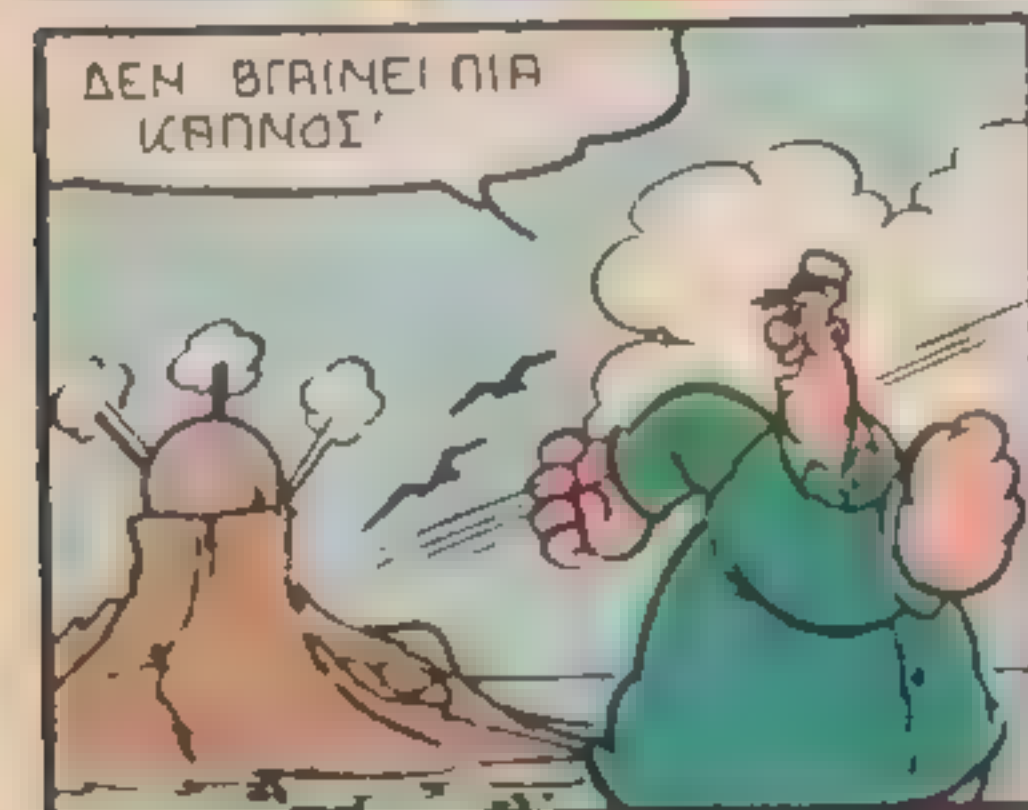
Τέλος

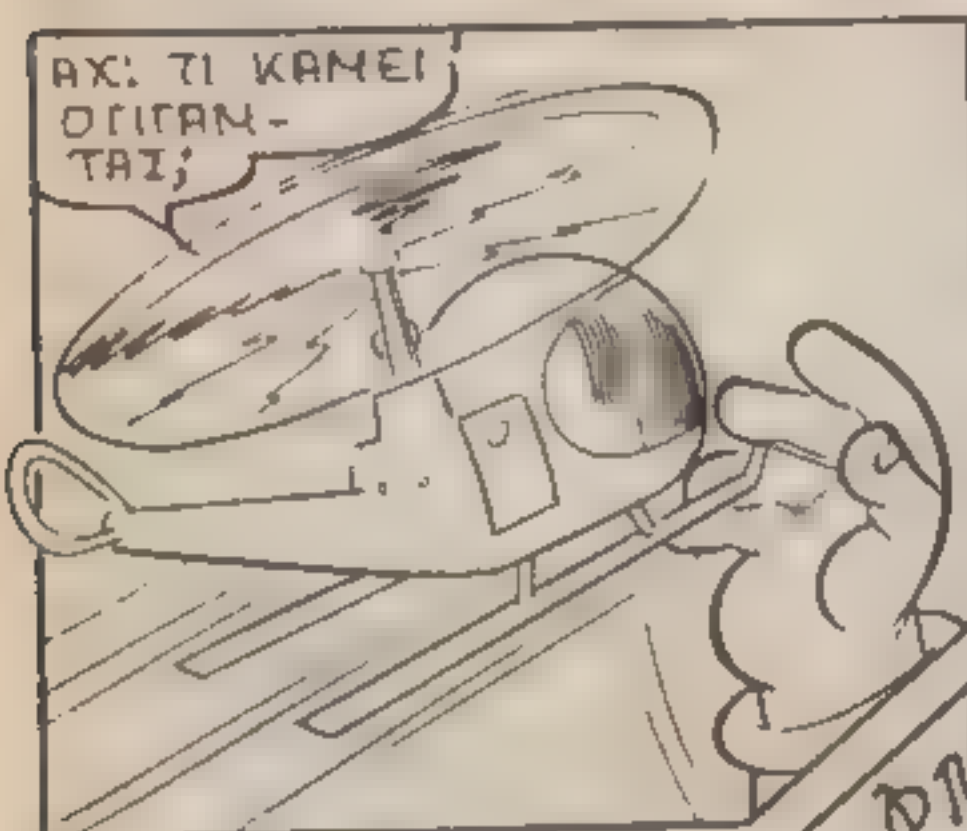
Ο ΚΑΠΝΟΣ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ

ΑΧ! ΤΙ ΘΡΑΪΑ Ν' ΑΝΑΠΝΕ-
ΕΙΣ ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ ΜΟΛΙΣ
ΣΥΝΗΛΙ!

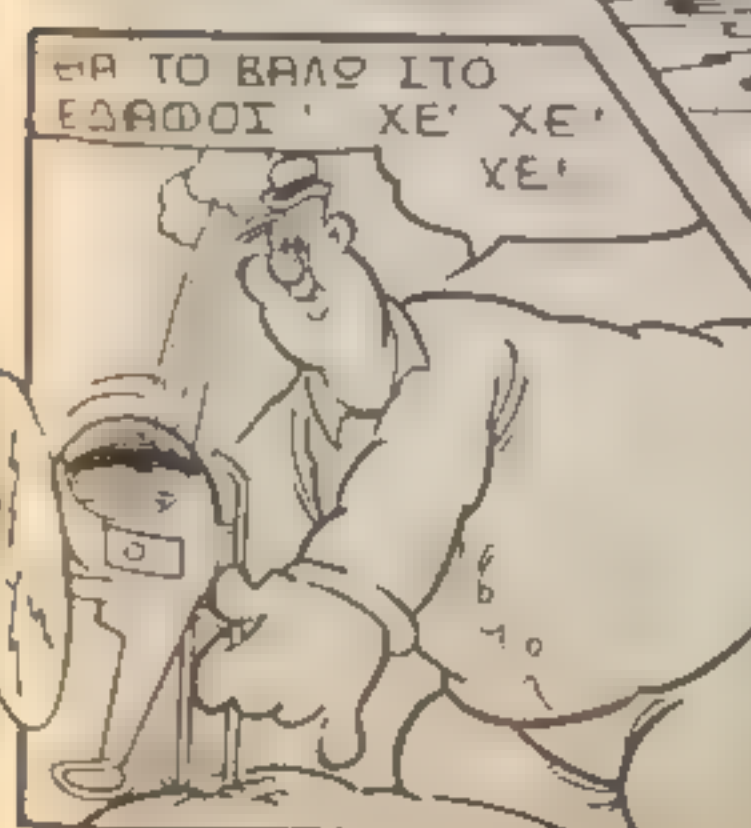
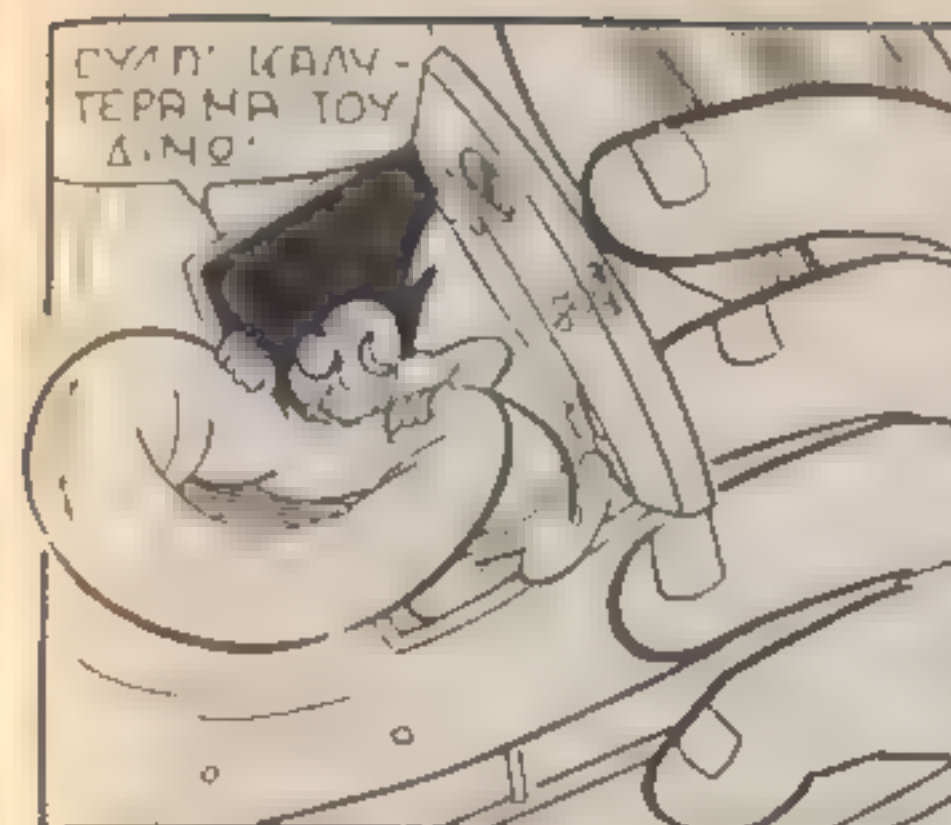

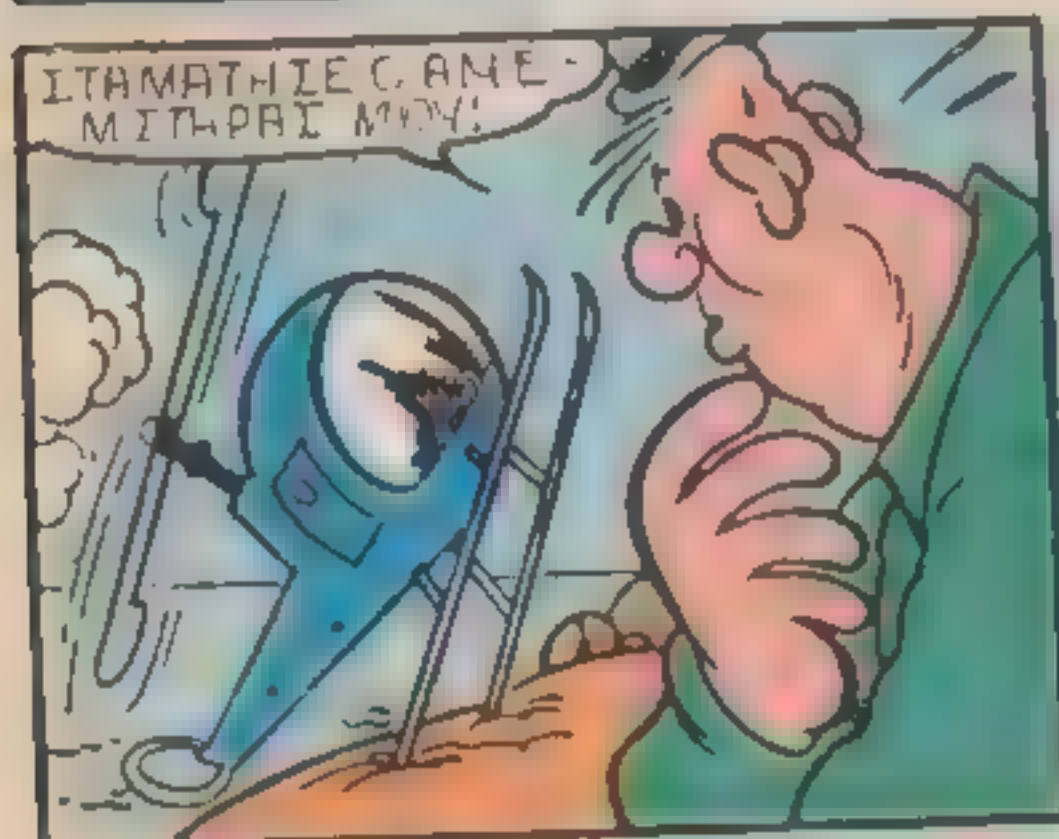
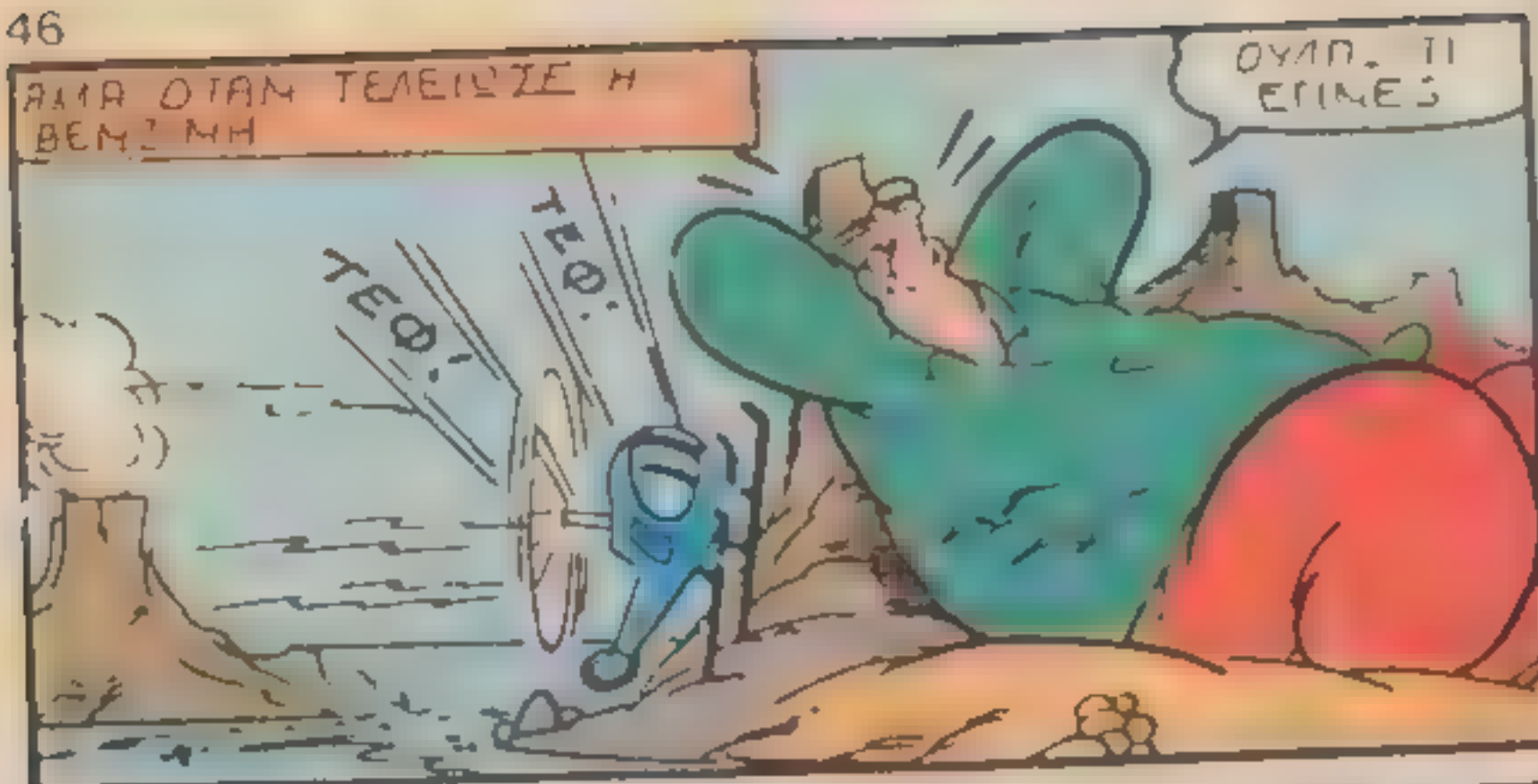

ΘΡΑΡ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΙΚΑ
ΔΙΟΧΝΩ ΤΟΝ ΚΑΡΝΟ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΜΕΡΙΑ!

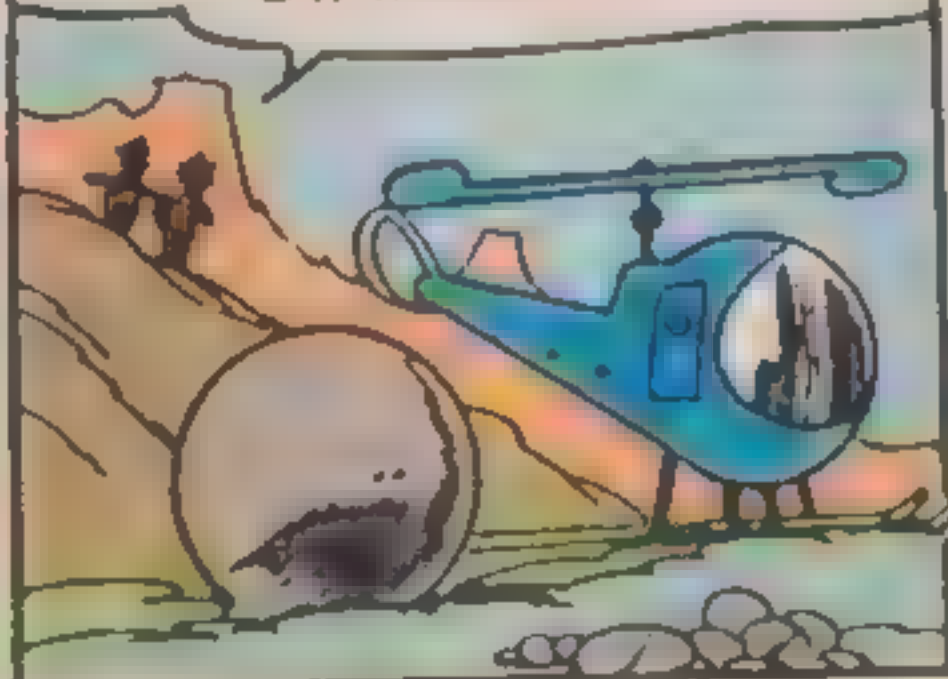

ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ Μ' ΑΝΑ-
ΠΝΕΥΣΤΟ ΤΟ ΚΗΜΟ ΤΟΥ
ΗΘΑΙΣΤΕΙΟΥ, ΚΑΙ.

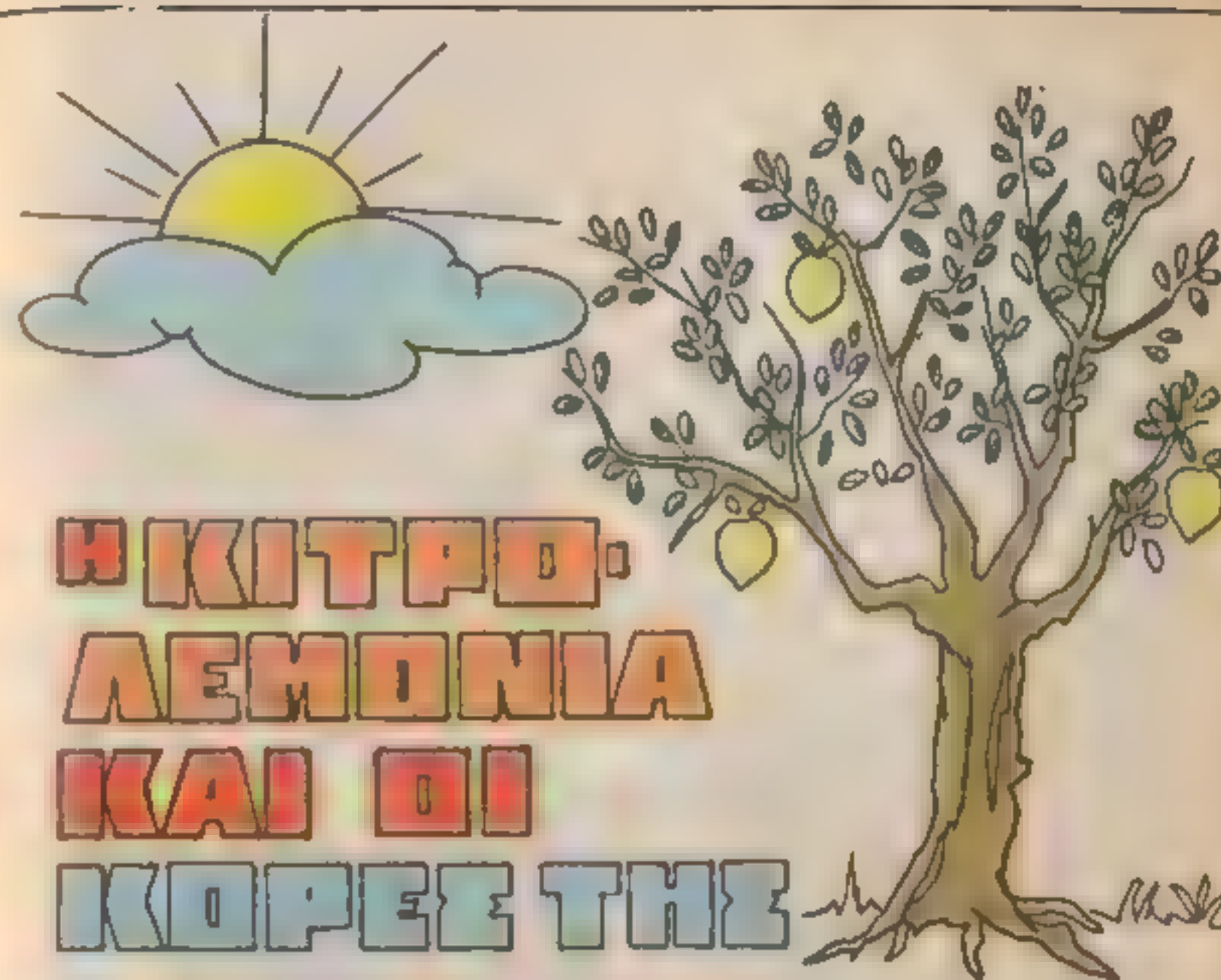
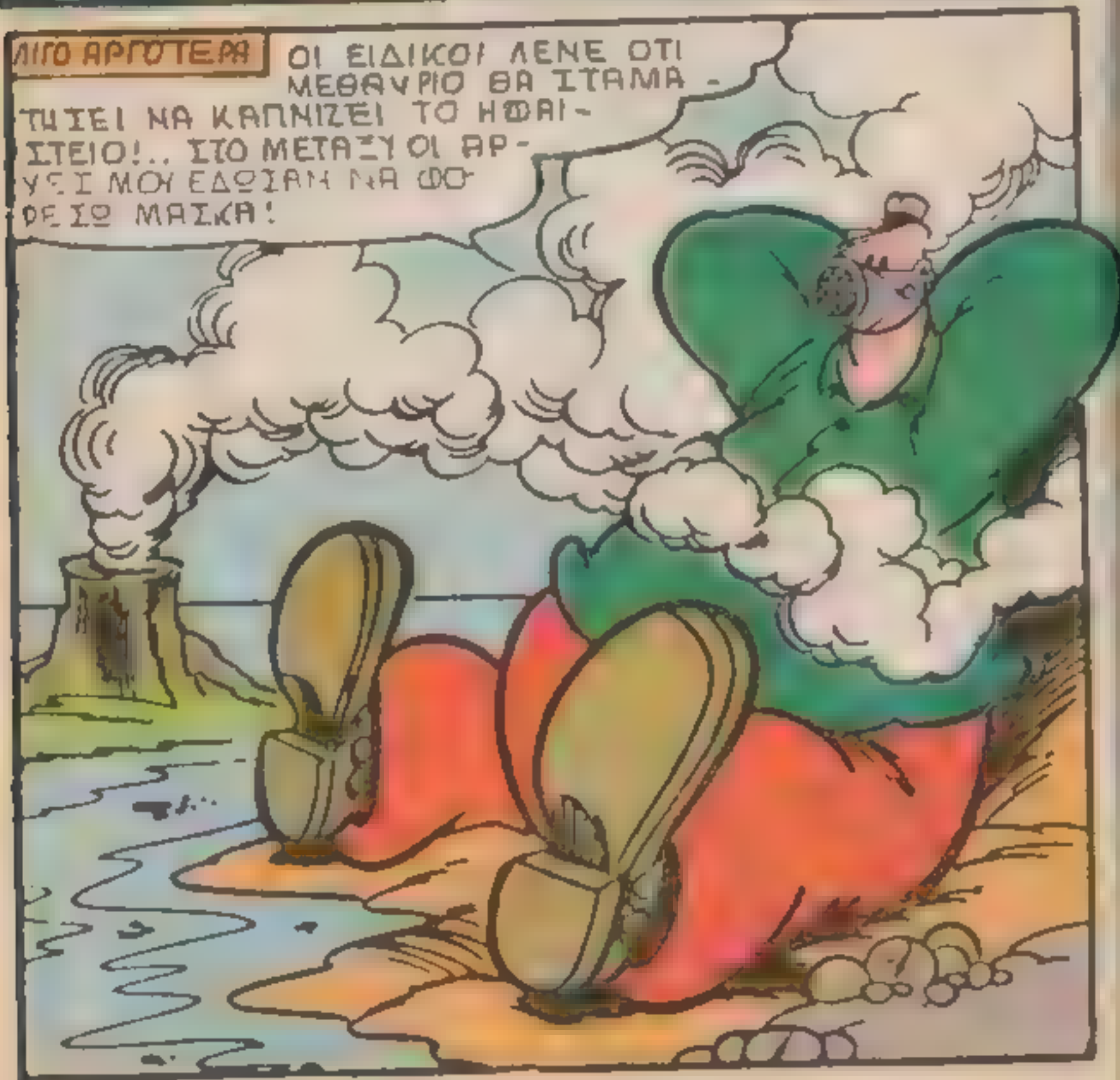

ΤΟΡΑ
ΚΑΤΑΛΑ-
ΒΑ!

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΤΟ
ΟΤΙ ΑΡΠΑΞΕ !.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΛΕΝΕ ΟΤΙ
ΜΕΘΑΝΡΙΟ ΘΑ ΙΤΑΜΑ -
ΤΩΣΕΙ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΤΟ ΗΘΑΙ-
ΣΤΕΙΟ!.. ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΑΡ-
ΥΣΙ ΜΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΝΑ ΦΟ-
ΡΕΙΣ ΜΑΙΣΚΑ!

Η ΚΙΤΡΟ- ΛΕΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν και-
ρό, ήτανε ένας άρχον-
τας που είχε τρία ά-
γρια. 'Απέναντι από
τὸ παλάτι τοῦ ἀρχοντα ήτανε
μιά πλίνθινη καλύβα, όπου ζού-
σε μιά γριούλα, πολὺ φτωχή.

Μιά μέρα, τὸ μικρότερο ἀρ-
χοντόπουλο καθὼς κύτταζε ἀπὸ
τὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ εἶ-
δε τὴν γριούλα νὰ πασκίζει νὰ
βοάσῃ τὰ χόρτα πού εἶχε μα-
ζέψει σ' ἓνα μισοσπασμένο πη-
λίνο τσουκάλι.

Καθὼς φούσκωνε, βράζονταν
τὸ νερὸ χυμόταν ἀπὸ τὸ μισο-
σπασμένο τσουκάλι καὶ τῆς ἐ-
σβηνε τὴ φωτιά. Ἡ καυμένη ἡ
γριούλα κλαίγοντας ἀπὸ τὴν ἀ-
πελπίσια τῆς ξανάναβε τὴ φω-
τιά, ἀλλὰ πάλι γινόταν τὸ ἴδιο.
Τὸ μικρὸ ἀρχοντόπουλο λυπή-
θηκε τὴ γριά.

Κάλεσε, λοιπόν, τὸν πιστό
τοῦ ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ,
στὰ μπακιρτζιδικὰ καὶ ἀγόρα-
σε ἓναν καινούργιο μπακιρένιο
τέτζερη μὲ καπάκι καὶ μιά σι-
δερωστιά. Πάρε ἀκόμα τρῆφι-
μα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσει ἓνας
ἄνθρωπος μὲ αὐτὰ ἀρκετὸ και-
ρό, καὶ δὲλα αὐτὰ ἀφῆσέ τα μὲ
τρόπο ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς
γριάς.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔκανε ὅ-
τι τοῦ εἶπε τὸ ἀρχοντόπουλο.

Ὅταν ἀφῆσε ἔξω ἀπὸ τὴν
καλύβα τῆς γριούλας ὅ,τι εἶχε
ἀγοράσει τὸ ἀρχοντόπουλο ση-
μάδεψε μὲ τὴν σφεντόνα τοῦ ἀ-
πὸ τὸ παλάτι τὴν πλίνθινη τσου-
κάλα τῆς γριούλας, τὴν χτύπη-
σε καὶ τὴν ἔκανε κομμάτια.

Ἡ γριούλα τότε ἔβασε τίς
φωνές καὶ φώναζε ἀπελπισμέ-
νη. Γρήγορα τὸ ἀρχοντόπουλο
κατέβηκε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ
πῆγε κοντὰ τῆς.

— Τι έπαθες κυριε; ρωτάει

— Δέν βλέπει. Λέει αυτή τί μου κάνανε τὰ παλιόπαιδα; Μου σπάσανε τήν τσουκαλα μου καί τώρα πώς θά μαγειρεύω ή κακομοίρα τὰ λαχανάκια μου;

Γέλασε τὸ ἀρχοντόπουλο καί τῆς εἶπε

— Τώρα θά μαγειρεύης σέ λακκίζουργο μπακιρένιο καί γαιωμένο τέτζερη, καί ὄχι μόνο λαχανάκια, ἀλλά ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ

Καί τρέχει καί τῆς φέρνει τὸν τέτζερη, τὴν σιδερωστιά καί τὰ τρόφιμα

— Γιά τοῦτο τὸ καλὸ πού μου κάνεις, τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἐγώ; λέει ἡ γριούλα.

— Τίποτα, κυριούλα μου, τῆς λέει τὸ μικρὸ ἀρχοντόπουλο.

— Μὴ κυττᾶς, πού εἶσαι ἀρχοντόπουλο, τοῦ λέει ἡ γριά, μπορεῖ νάρθῃ ἐποχὴ πού νὰ μ' ἔχῃς ἀνάγκη Ουμψου, ἂν καμμία φορα βρεθῇς σέ δυσκόλᾳ Ουμψου με καί μένα Ἄς εἶμαι γριούλα καί φτωχή. Γκαρίζω ὅλα τὰ κρυφὰ κι' ἀπόκρυφα.

Γέλασε τὸ ἀρχοντόπουλο, χαιρέτησε τὴν γριούλα κι' ἔφυγε.

Κι' ἀπὸ τότε τῆς ἔστειλε μὲ τὸν πιστό του ὑπηρέτη τακτικὰ τρόφιμα.

Πέρασαν λιγα χρόνια. Τὰ τρία παιδιὰ τοῦ ἀρχοντα μεγάλωσαν. Γίνηκαν σωστοὶ ἄντρες. Τους κάλεσε ὁ πατέρας τους μιὰ μέρα καί τοὺς εἶπε:

— Πρέπει νὰ διαλέξω τὸν διάδοχό μου. Μιὰ παλιά προφητεία λέει, πὼς διάδοχός μου θὰ εἶναι ἄξιος, νὰ γίνῃ ὅποιος παντρευτῇ τὴν κόρη τῆς κιτρολεμονιάς. Δέν ξέρω, πού εἶναι αὐτὴ ἡ κιτρολεμονιά οὔτε ἡ κόρη τῆς. Ὅποιος ὅμως τίς βρῇ καί παντρευτῇ τὴν κόρη, θὰ γίνῃ διάδοχός μου.

Τὰ δύο μεγαλύτερα ἀδελφά-

τόπουλα ξεκίνησαν αμέσως. Πῆραν δρόμους διαφορετικούς καί τρέξανε σὲ γῆ καί οἰκουμένη γιὰ νὰ βροῦν ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του καί νὰ παντρευτοῦν τὴν κόρη τῆς κιτρολεμονιάς. Τὸ μικρότερο ἀρχοντόπουλο ἦρθε σὲ μεγάλη ἀπορία καί δέν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

Τότε θυμήθηκε τὴν γριούλα. Πῆγε καί τῆς τὸ εἶπε. Κι' ἐκεῖνη χαμογέλασε καί τοῦ εἶπε στοργικά:

— Μὲ χαρά, θὰ σέ βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Ν' ἀγοράσης τρία σιδεροπάπουτσα καί τρεῖς σιδερομαγκούρες. Καί νὰ περπατᾶς κατὰ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ὅταν λειώσῃ καί τὸ τελευταῖο σιδεροπάπουτσο καί ἡ τελευταία σιδερομαγκούρα, θὰ δῇς ἀπὸ μακριὰ ἓνα πανέμορφο δέντρο. Θα εἶναι ἡ κιτρολεμονιά καί θάχῃ πάνω τῆς τρία κίτρα. Στὸν ἴσκιό τῆς, ὅμως, θὰ κοιμᾶται ὁ δράκος πού θὰ τὴν φυλάξῃ. Κύτταξε νὰ τὸν ξεγελάσης καί νὰ κόψῃς ἓνα κίτρο. Ὅταν βγάλῃς τὴν φλούδα του, θὰ πεταχτῇ ἀπὸ μέσα ἡ πανέμορφη κόρη τῆς κιτρολεμονιάς. Μέχρι ἐδῶ ξέρω. Ἀπὸ κεῖ καί πέρα πορῶν μοναχός σου.

Ἄκουσε τὰ λόγια τῆς γριᾶς τὸ ἀρχοντόπουλο καί ξεκίνησε. Δρόμο πῆρε, δρόμο ἄφησε, πέρασε ἀπὸ ἄγνωστα χωριά, ἔφτασε σὲ πολιτείες πρωτογνώρες, συνάντησε δυσκολίες πολλές, μὰ δέν ἀπογοητεύθηκε.

Τέλος, ἀφοῦ καί τὸ τελευταῖο ζευγάρι σιδεροπάπουτσα καί ἡ τελευταία σιδερομαγκούρα ἔλειψαν, ἀντίκρουσε ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ἡ γριά, τὴν κιτρολεμονιά καί στὴν ρίζα τῆς ἔβγαλε τὸν δράκο νὰ κοιμᾶται.

Πλησίασε κοντὰ στὸ δέντρο, ἔσκαψε ἓνα λάκκο καί χυθῆκε μέσα. Μετά, σπκώθηκε σιγά-σιγά κι' ἔκανε νὰ κόψῃ ἓνα ἀπὸ τὰ κίτρα. Τότε ὅμως, τὸ δέντρο μίλησε μὲ ἀνθρώπινη λαλιά:

— Ἀφέντη δράκο, κάποιος θέλει νὰ μοῦ κλέψῃ τὰ τρία κιτρολέμονά μου!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸ ἀρχοντόπουλο κρύφτηκε στὸ λάκκο. Στὸ μεταξύ, ξύπνησε καί ὁ δράκος καί μὴ βλέποντας κανέναν τριγύρω του, εἶπε:

— Κανείς δέν εἶναι ἐδῶ γύρω Ἄς ξανακοιμηθῶ...

Καί ξανακοιμήθηκε.

Τότε τὸ ἀρχοντόπουλο ξαναβγήκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα καί ἔκανε νὰ κόψῃ τὰ κιτρολέμονα. Πάλι τὸ δέντρο φώναξε:

— Δράκο, ἀφέντη μου! Κι-ποιος θέλει νὰ μὲ κλέψῃ!

Μέχρι νὰ ξυπνήσῃ ὁ δράκος τὸ ἀρχοντόπουλο κρύφτηκε

Ἐφαξε ὁ δράκος, δέν βρῆκε κανένα καί εἶπε θυμωμένος:

— Δυὸ φορές μὲ ξυπνήσες, χωρὶς λόγο. Ἄν καί τρίτη φορὰ μὲ κοροιδέῃς, θὰ ρίξω τὰ κιτρολέμονά σου κάτω.

Καί ξανακοιμήθηκε.

Πάλι τὸ ἀρχοντόπουλο βγήκε ἀπ' τὸ λάκκο καί προσπάθησε νὰ παση τὰ κιτρολέμονα. Καί πάλι ἡ κιτρολεμονιά φώναξε

— Ἀφέντη ἀφέντη! Πάλι με πλησίασε ὁ κλέφτης.

Ξύπνησε ὁ δράκος. Ἐφαξε καί δέν βρῆκε κανένα. Θυμωμένος τότε, γτύπησε τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καί τὰ τρία κιτρολέμονα ἔπεσαν γάμω.

Ἐπειτα ὁ δράκος κοιμήθηκε

Τότε τὸ ἀρχοντόπουλο, βγήκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, μάζεψε τὰ κιτρολέμονα κι' ἔφυγε...

*

Ἐτρεξε, ἔτρεξε, μέχρι πού κουράστηκε καί σταμάτησε νὰ ξεποστᾶσῃ, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό ἑνός δέντρου. Πῆρε τότε τὸ ἓνα κιτρολέμονο, τὸ ξεφλούδισε. Ἀπὸ μέσα πετάχτηκε μιὰ πανέμορφη κοπέλα.

— Ἐλα μαζί μου, τῆς εἶπε τὸ ἀρχοντόπουλο, νὰ σέ κάνω γυναίκα μου κι' ἀρχόντισσα!

— Μετὰ γαυᾶς, ἀπάντησε ἡ κοπέλα, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα μοῦ δώσῃς ψωμί καί τυρὶ νὰ φάω καί νὰ γορτάσω...

— Δέν ἔνω τίποτα νὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς, ἀποκαίθηκε τὸ ἀρχοντόπουλο. Πεοῖνενε ὅμως. Πιὸ κάτω θὰ βρούμε κανένα χάνι καί θὰ πᾶμε νὰ φάμε.

— Δέν μπορῶ νὰ προσιμῶ! εἶπε ἡ κοπέλα κι' ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἀπογοητευμένο τότε τὸ ἀρχοντόπουλο ξεφλούδισε τὸ δεύτερο κιτρολέμονο. Καί μιὰ ὁμορφότερη κοπέλα ἀπὸ τὴν πρώτη παρουσιάστηκε. Τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς ζήτησε νὰ παντρευτοῦν. Κι' ἐκεῖνη τοῦ εἶπε:

— Νὰ σέ πνιγνευτῶ, ναί. Ὅμως πρῶτα δώσε μου κάτι νὰ φάω γιὰτὶ πεινάω!

— Κι' ἐγὼ ἡσθικὸς εἶμαι. Κάνε ὑπομονή. Στὸ πρῶτο χάνι πού θὰ βούμε θὰ φάμε...

— Δέν μπορῶ νὰ προσιμῶ! εἶπε ἡ κοπέλα κι' ἐξαφανίστηκε.

Τί νὰ κάνῃ τὸ ἀρχοντόπουλο συνέχισε τὸ δρόμο. Στὸ πρῶτο χωριὸ πού συνάντησε ἀγόρασε ψωμί, τυρὶ, ἑλίες καί κρασί.

Μετὰ πῆρε τὸ τρίτο κιτρολέμονο καί τὸ ξεφλούδισε. Μιὰ νέα κοπέλα, πιο ὁμορφὴ ἀπὸ τίς ἄλλες, δυὸ παρουσιάστηκε.

— Καλὴ σου μέρα, παλικάρι μου! τοῦ εἶπε.

— Καλημέρα! εἶπε ἐκεῖνο. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

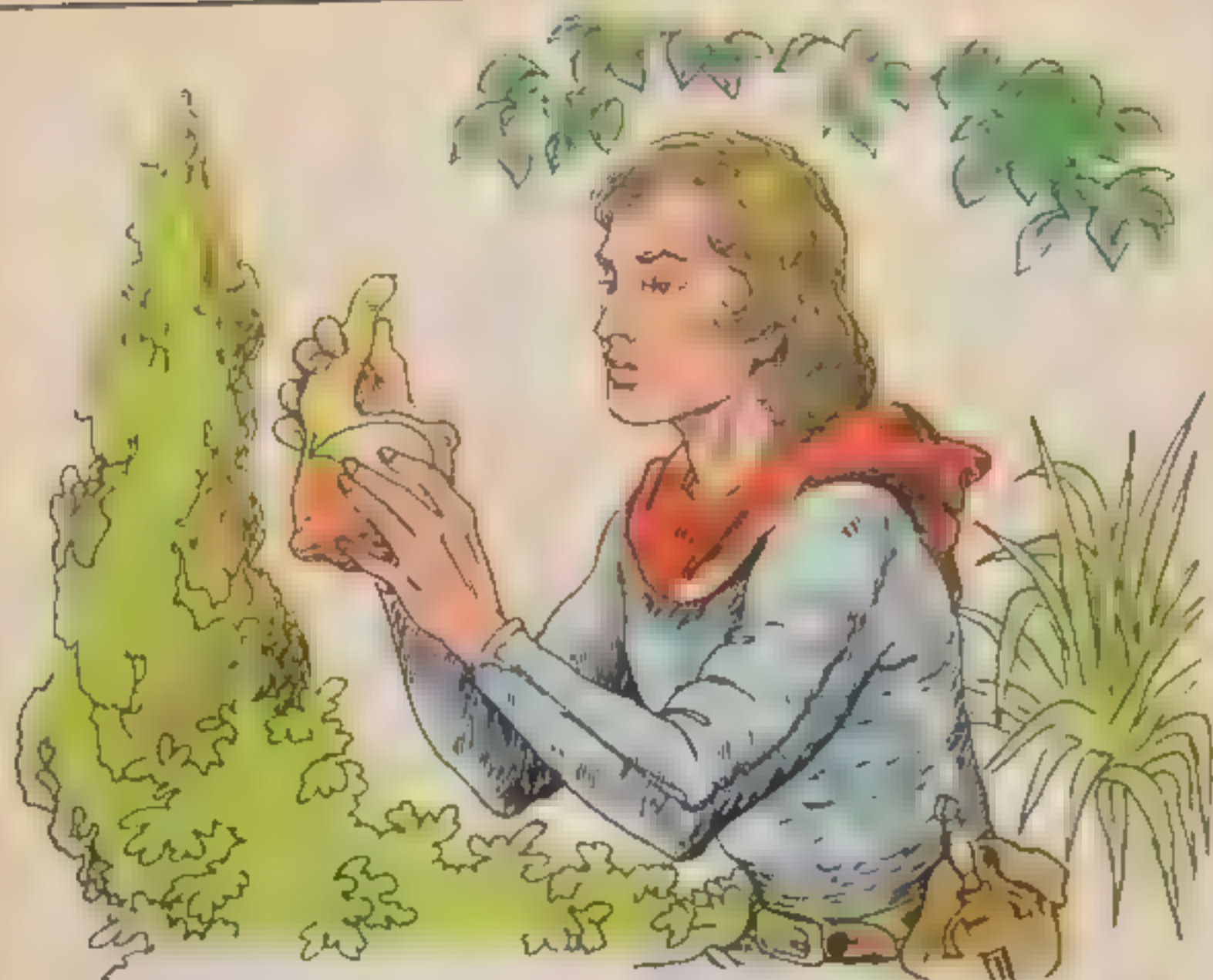
— Θέλω, μὰ δώσε μου πρῶτα ψωμί καί τυρὶ, νὰ φάω.

Αὐτὴ τὴν φορὰ, τὸ ἀρχοντόπουλο ἔδωσε φαγητὸ στὴν κοπέλα κι' αὐτὴ, μετὰ γαυᾶς, τὸν ἀκολούθησε στὸ παλάτι.

*

Οἱ ἄλλες δυὸ κόρες τῆς κιτρολεμονιάς, πού χαθήκανε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀρχοντόπουλου, πεινασμένες καθὼς ἦσαν, πῆραν δρόμο νὰ βροῦν κάτι νὰ φάνε.

Καθὼς τρεχανε συναντᾶνε τὰ

δυο αδέρφια τού μικρού άρχον-
τόπουλου.

Αυτά τὰ δυο αδέρφια, άπελ-
πισμένα πως δέν θά βρούν την
κιτρολεμονιά και τις κόρες της
είχαν πάρει τὸ δρόμο τῆς έπι-
στοφῆς γιά τὸ παλάτι. Συναν-
τήθηκαν σ' ένα σταυροδρόμι,
πού ήταν ένας πλάτανος και
μιά κρύα βουρούλα. Έκει, ά-
πλώσανε ὅτι φαγητὸ είχαν γιά
νά φάνε. Τῇ στιγμῇ εκείνη ἤρ-
θαν οἱ δυο κόρες τῆς κιτρολε-
μονιάς κι' άφού είχαν φαγητὸ
νά τους δώσουν, δέχτηκαν νά
παντορευτούν ἡ κάθε μιά άπό ἑ-
να άρχοντόπουλο.

Έτσι, σὲ λίγες μέρες, τὰ
τρία αδέρφια μαζί με τις τρεῖς
κόρες τῆς κιτρολεμονιάς, φτά-
σανε στὸ παλάτι.

Ὁ άρχοντας ἤρθε σὲ μεγάλη
όρασία. Δέν ἤξερε ποιὸν νά ὀρί-
στ διάδοχό του. Τότε τὸ μικρὸ
άρχοντόπουλο τού εἶπε:

— Πατέρα, καλύτερα πού
ἦσαν τὰ πράγματα ἔτσι. Γιατί
θά ἦταν άδικο, ένας άπό μᾶς,
νά εἶναι διάδοχος και οἱ άλλοι
νά μὴν έχουν καμμιά αξία. Μοί-
ρωσε τὸ βασίλειό σου στὰ τοῖα
και ἄς βασιλεύη τὸ κάθε παιδί
σου ὅπου εσύ θά κανονίσης.

Ὁ άρχοντας εἶπε τότε:

— Μ' αἰτῶν τὸν τρόπο ὅμως,
άδικίεσθι εσύ. Γιατί, γάρι σὲ
σένα, δόθηκε ἡ κιτρολεμονιά
και οἱ κόρες της, γι' αὐτὸ δια-
τάζω, εσύ νά μείνης στὸ παλά-
τι, ἴσως μὲ τ' αδέρφια σου. Κά-
θε αδελφός σου θά ἔγῃ τὸ δικό
του κοιμάτι γιά νά βασιλεύη,
άλλά ὅλες οἱ μεγάλες αποφά-
σεις γιά εἰρήνη και γιά πόλεμο,
και γιά ὅτι ἄλλο σπουδαῖο, θά
πάρωνται άπό σένα και τὰ α-
δέρφια σου. θά ὑπακούουν!

Καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ τὰ τοῖα
αδέρφια ἤσανε καλά κι' ἐμεῖς
καλύτερα!

ΠΡΑΣΙ ΜΕ ΟΟΙΜΗ

ΑΥΤΗ Η ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ ΜΕ ΚΥΝΗΓΕΙ ΟΠΟΥ
ΠΑΡΕΙ ΤΗ ΒΛΕΠΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ
ΔΡΟΜΟΥ!

ΟΙ ΕΜΠΕΙΡΟΓΗΝΟΜΟΝΕΣ ΛΕΝΕ
ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΚΡΑΣΙ!

ΕΚΝΕΥΡΙΖΟΜΑΙ Μ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ! ΠΙΝΕΤΕ, ΠΙΝΕΤΕ
ΛΕΙ! ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ
ΠΙΝΟΥΜΕ!

ΟΥΘ' Ο ΑΕΡΑΣ ΜΟΥ ΠΗΡΕ
ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ!

ΝΑ ΠΑΡ' Η ΟΡΓΗ! ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΙ-
ΔΗΣ ΤΟ ΕΚΑΝΕ ΑΥΤΟ ΝΑ
ΜΟΥ ΠΕΤΑΞΕΙ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕ-
ΡΙΔΑ ΣΤΑ ΜΟΤΡΑ;

ΕΙΠΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΑΠΠΟΥΝΣ ΣΕ ΒΛΕΠΩ ΛΙΓΟ
ΓΥΝΕΥΑΤΕΜΕΝΟ!

ΠΩΣ ΕΓΩ,
Γ' ΝΑ ΠΩ;

Α, ΕΛΕΓΑ Κ. 'ΕΓΩ!

ΧΑΡΗΚΑ ΓΙΑ ΤΗ
ΓΝΩΡΙΜΙΑ!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΙ' ΑΙΣΧΗΜΟ
ΛΟΥ ΜΟΥ ΕΜΕΙΝΕ Η ΕΦΗ-
ΜΕΡΙΔΑ' ΘΑ ΠΕΡΑΣΟ ΤΗΝ
ΩΡΑ ΜΟΥ!

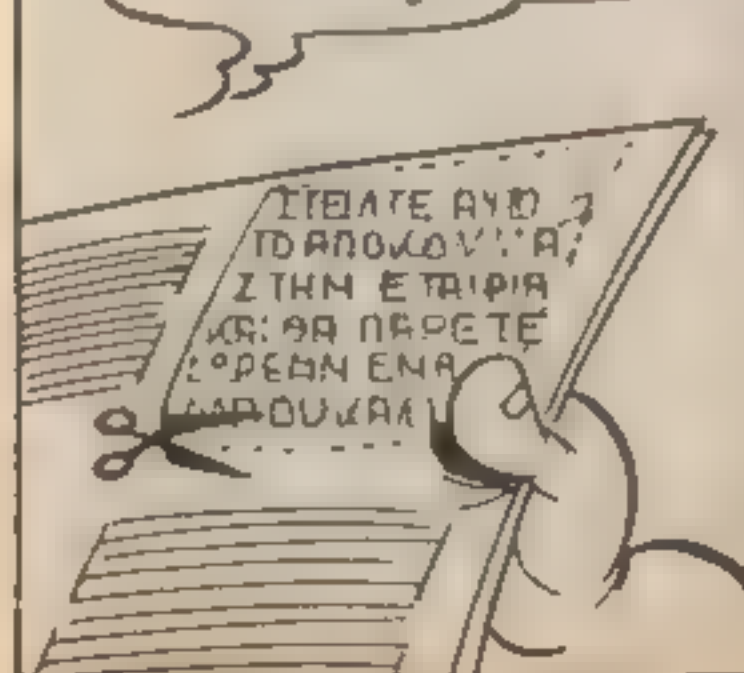
ΧΜΜ' ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ' ΕΙ-
ΔΗΣΙΣ ΑΙΣΧΗΜΕΙ! ΤΙΠΟΤΑ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ!

ΜΠΑ! ΤΙ ΒΛΕΠΩ; ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ
ΒΑΛΙ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ, ΨΥΔΟ-
ΛΟΓΑΟΥ!

Ε'ΙΣΤΙΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΙΝΜΕΙΩΜΑ;

ΔΕΝ ΕΑ ΜΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΠΑΡΑ
ΜΟΝΑΧΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ, ΤΟ
ΛΑΠΟΥΛΑΛΙ, ΕΧΩ ΛΟΙΠΟΝ ΜΙΑ
ΪΣΕΑ!

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΦΗΣΕ ΝΑ ΠΑΕΙ
ΧΑΜΕΝΗ ΑΥΤΗ Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ.

ΕΔΩ ΕΙΜΑΙ Η ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ. ΕΔΩ ΕΡΧΟΜ-
ΤΑΙ ΟΛΕΣ ΟΙ
ΠΑΛΙΕΣ!

ΤΙ
ΘΕΙ
ΓΕΡΟ;

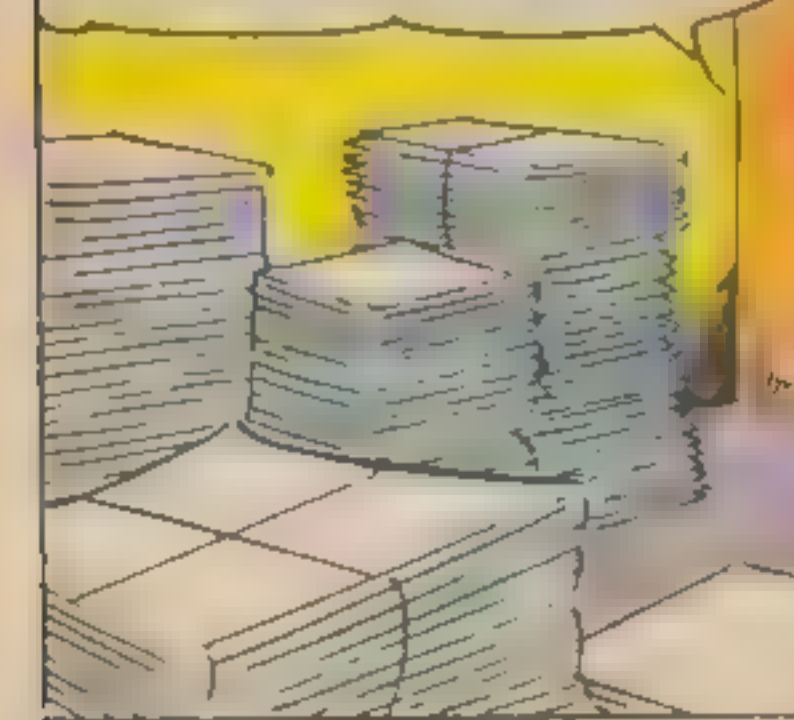
ΞΕΡΕΙΣ ΠΑΙΔΑΚΙ
ΜΟΥΙ ΘΑΘΕΛΑ ΜΕΡΙΚΕΣ
ΠΑΛΙΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙ-
ΔΕΣ!

Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΠΟΛΥ ΤΟ ΔΙΑ-
ΒΑΣΙΜΑ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΧΩ
ΛΕΦΤΑ Ν' ΑΓΟΡΑΣΩ. Π' ΑΥΤΟ

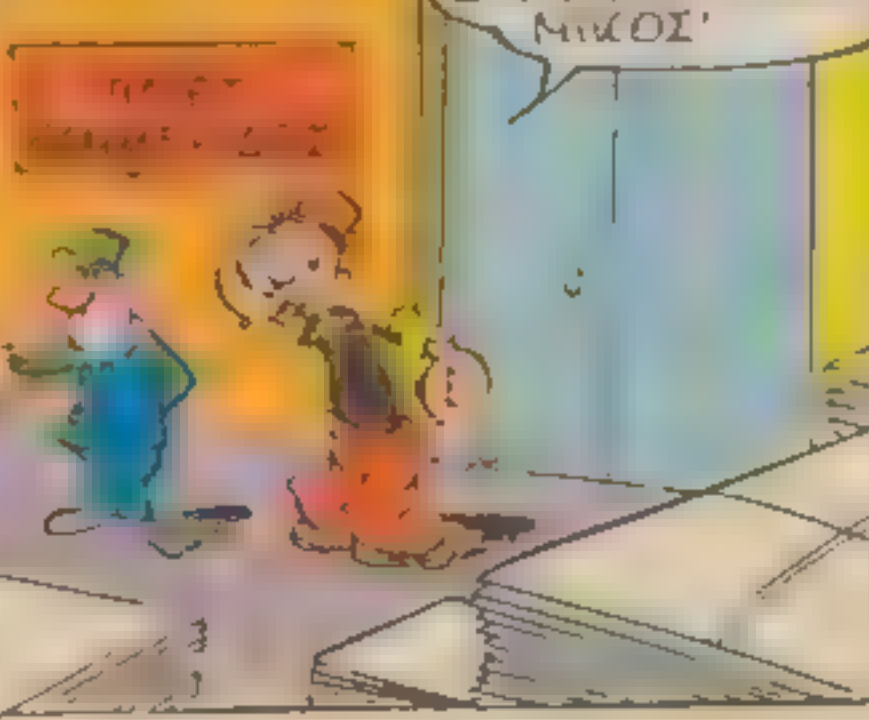

ΚΑΤΑΛΑΒΑ' Α-
ΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΕ!

ΔΙΑΛΕΞΕ ΟΣΕΙΣ ΘΕΙΣ!

- ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ Ε-
ΙΣΤΑ. ΠΟΛΥ ΕΥΓΕ-
ΝΙΚΟΣ!

ΧΕ' ΧΕ' ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΩ ΑΥΤΕΣ
ΠΟΥΧΟΥΝ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΓΙΑ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ!...

ΤΕΛΕΙΟΣΙΑ' ΑΥΤΑ ΜΕ. ΘΑ ΤΑ-
ΝΩΝ! Ι' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!

ΜΠΑ
ΤΙΠΟΤΑ!

ΖΗΤΩ!!

Θ' ΑΡΧΙΣΩ ΝΑ ΤΑ
ΚΟΒΩ!

ΘΑ ΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΩ ΤΩΡΑ
ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΣΗ ΜΟΥ!

ΝΑ ΣΑΙ ΦΙΛΗΣΩ! ΦΕΡΤΕ
ΜΟΥ ΜΠΟΛΙΚΟ ΚΡΑΣΙ-
ΚΙ ΜΑ ΧΟΡΤΑΙΟ!
ΜΑΤΙ! ΜΑΤΙ!

